

ZDISLAVA

OBSAH

Úvodník	
Úvodní slovo redaktora Jiřího Nývlt	3
Rozhovor	
s biskupem Stanislavem Příbylem	4
Ohlédnutí	
Biskupské svěcení	8
Zprávy z diecéze	12
Výročí	
Dvacet let od smrti P. Ladislava Kubíčka	16
Řeholní život	
Živý dům salesiánů startuje novou sezónu	19
Dominikáni představili opravenou baziliku	28
Média	
O seriálu Vyvolení na TV Noe	21
Výročí	
Padesát let od úmrtí Štěpána Trochty	22
Charita	
Rozhovor s novou ředitelkou Adélou Švecovou	30
Pozvánky	
Celostátní misijní kongres bude v Litoměřicích	19
Pozvání na Národní pouť do Říma s biskupem	28
Knižní nabídka a pozvánky	32

Vážení a milí čtenáři!

Držíte v rukou první vydání diecézního časopisu Zdislava od svěcení biskupa Stanislava Příbyla. Kvůli personálním i technickým těžkostem se pro vás Zdislavu nepodařilo připravit dříve. Omlouváme se a moc všem předplatitelům a čtenářům děkujeme za shovívavost a doufáme, že Zdislavě i přes tento výpadek zachováte přízeň. Pokusíme se jej co nejdříve „dohnat“.

Ale teď už vzhůru do čtení! Snažíme se zachytit vše podstatné, co se událo od jmenování nového biskupa. Alespoň v krátkých zprávách, k některým tématům, událostem a novinkám se jistě vrátíme v příštích vydáních Zdislavy.

Stanislav Příbyl na začátku léta poslal do farností a všem věřícím pastýřský list, tedy pozdrav, ve kterém mj. slíbil brzká setkání. Pokud jste se zatím nedočkali, přijměte, prosím, jako závdavek rozhovor s biskupem, ve kterém mj. představí své první (a již učiněné) kroky a plány.

Uvnitř dále naleznete ohlédnutí za biskupským svěcením. Vedle fotografií přinášíme zejména promluvu vídeňského arcibiskupa, kardinála Christopa Schönborna a závěrečnou řeč nového biskupa.

Nachystaná jsou ještě další důležitá ohlédnutí: na 50. výročí úmrtí 17. litoměřického biskupa, kardinála Štěpána Trochty a na 20. výročí zavraždění P. Ladislava Kubíčka v Třebenicích. Také se vypravíme do Jablonného v Podještědí, kde dominikáni po rekonstrukci slavnostně otevřeli tamní baziliku.

Podíváme se společně i do Teplíc, kde bratři salesiáni dokončili velkou rekonstrukci Živého domu, který se v letošním školním roce vůbec poprvé zaplnil životem dětí a mládeže.

Srdečně zveme na misijní kongres v Litoměřicích, kněze na jejich první pouť za vlastní posvěcení, mládež na diecézní fotbalový turnaj a informujeme o novinkách v Charitě – zejména přinášíme rozhovor s novou ředitelkou Adélou Švecovou.

Jiří Nývlt,
redaktor Zdislavy

P. S. Dostal jsem od biskupa úkol pro vás připravovat diecézní časopis. Prosím proto duchovní správce, aktivní laiky a vůbec všechny ochotné dobré duše v litoměřické diecézi o spolupráci. Budu vděčný za informace o dění ve vašich farnostech a společenstvích, za fotky a hlavně včasná avíza dění. Budu kromě jiného připravovat také zpravodajství a oznámení z litoměřické diecéze v Katolickém týdeníku. Kontakt na mne je nyvlt@dltm.cz, dovoláte se mi na telefon **736 500 706** a dostupný jsem také přes **Whatsapp** nebo **Messenger**. Na Facebooku mě naleznete pod jménem **Jiří Macháně Nývlt**.

Předem moc díky!

Mše svatá před Malou pevností Terežín při Diecézní pouti mládeže. Snímek archiv DCML

Dómský pahorek z dronu. Snímek Dominik Faustus

Maratonec se nesmí uhnat hned v první zatáčce

Jsme na začátku nové části roku, pro školáky školního a pro dospělé je „po dovolené“.

Biskup Stanislav Přibyl přestal být generálním sekretářem České biskupské konference a slouží naplno své diecézi.

Co nás teď čeká v litoměřické diecézi, jaké máte plány?

Je toho před námi strašně moc a já pořád vyvažuji mezi „jít dopředu“ a „na hloubku“. Tempo teprve hledám, poznávám tep organizmu diecéze, aby to co s mými spolupracovníky děláme, nebyly aktivity pro aktivity.

Zmíním tedy, co mi teď napadá a leží na srdci. Prvně se podělím o radost, kterou mi udělal chystaný formační kurz pro kandidáty jáhenství, kteří by mohli sloužit místní církvi. Měl jsem představu, že by se mohlo přihlásit až

dvacet mužů. Dosavadní zájem k tomu směřuje.

Na svatého Václava, 28. září v 17 hodin, uvedu v Litoměřicích do služby dva nové sídelní a dva čestné kanovníky - a posledně jmenovaní budou jiné než české národnosti. Jeden je protagonistou česko-německého smíření a druhý je Lužický Srb. Jsou to příslušníci dvou národů, s nimiž máme na severu Čech blízké vztahy a mne těší, že s nimi budeme mít nastavené vazby i tímto způsobem. Moc všechny zvu do katedrály, přijďte v den svátku sv. Václava na tuto slavnost.

Velmi se těším na pouť kněží za jejich vlastní posvěcení, která se uskuteční 10. října v Doksanech. Je to novinka. V našem kněžském společenství se potřebujeme za sebe společně modlit a být spolu i jinak než nějak úředně nebo formálně. Je to první ročník a já věřím, že se tato naše kněžská pouť zavede jako důležitá součást života kněží a jejich trvalé formace.

A na co se mohou těšit věřící?

Rád bych v nadcházejícím roce naplánoval intenzivnější diecézní pouť ke svatě Zdislavě do Jablonného v Podještědí. Čeká nás totiž třicáté výročí jejího svatořečení a mě by těšilo, kdyby se shromáždila celá diecéze v Jablonném. A kdo jsme fyzicky zdatnější, abychom šli třeba dvě hodiny pěšky poutí v procesi a s modlitbou. Musíme teprve najít vhodnou trasu a já spoléhám a těším na věřící a kněze naší diecéze, že se ke mě přidají.

Dále nás čeká Svatý rok 2025 a bude zapotřebí vybrat chrámy, které se stanou místy, kde je možné získat odpuštění. Při této příležitosti nás čeká putování litoměřické diecéze do Říma s cestovní kanceláří Křížek. Uskuteční se na konci března v rámci celonárodní pouti a chystáme se ze severu Čech vypravit dva autobusy (*více uvnitř časopisu*).

Nechci, abychom šli od akce k akci, ale abychom byli spolu a slavili spolu. Spoléhám v tom na kněze i na mé poradní orgány jako kněžská rada a časem i pastorační rada diecéze. Nápa-

dy a názory každého jsou v tom vítány.

A v neposlední řadě se můžeme těšit i na další informace o dění a plánech, které k „diecézánům“ putují přes náš facebook, web a časopis Zdislava, který zase po personálních a technických potížích začíná vycházet. Připravuji také videa, která zájemci naleznou na mém Youtubovém kanále a více se o nich dočtete také v tomto vydání Zdislavy.

Podle jakého klíče jste vybíral členy poradních orgánů, které zmiňujete - tedy kněžské rady a dodejme i sboru konzultorů? O nich jste musel rozhodnout vzápětí po svém jmenování.

Kněžskou radu a sbor konzultorů (poradců) předepisuje kodex kanonického práva a jejich práci upravují stanovy, které vydal můj předchůdce. V kněžské radě je část členů volená přímo kněžími, část jich je z titulu jejich funkcí (například generální vikář) a část spolupracovníků si vybírá přímo biskup. Z členů kněžské rady se pak volným výběrem biskupa jmenují i členové sboru poradců. Nechal jsem tedy do kněžské rady volit kněze, a pak jsem přidal některá jména ze svého rozhodnutí. Chtěl jsem ty, kteří diecézi dobře znají a také další, kteří by kromě jiného případně vyvažovali názorové proudy, které by v tomto grémium chyběly. A aby byli aktivní, dělní a ochotní. Byl bych nerad, kdyby se členství v kněžské radě stalo jen nějakou ozdobou životopisů, ale chci aby rada skutečně radila a byla senátem biskupa, jak se píše v kodexu kanonického práva. Nemám zájem na tom, aby se z toho stala jen nějaká moje opozice nebo jakási dozorčí rada, ale senát, kde budeme pracovat a hledat konsenzuální řešení a cesty. Na konsenzus jsem připraven a vždycky mi byl vlastní.

Pokud tedy existují grémia jako kněžská rada, sbor konzultorů a jednou bude i pastorační rada diecéze, jak jste zmínil, na co je kapitula, do které uvedete na sv. Václava čtyři nové členy? Není její existence jen jakýsi archaismus pro parádu?

Kapituly jsou předchůdci těchto grémií. Do nich se volí a vybírá na kratší dobu, kdežto kanonikáty (*členství v kapitule*) jsou doživotní, respektive do doby dosažení emeritury členů v 75 letech. Je pravdou, že z kapituly se může stát sbor vyparáděných kněží a nic dál. To bych byl opravdu nerad. Kapitula je dnes méně formální grémium, které má spolupracovat s biskupem a mít vliv na diecézi. A já jsem za každého aktivního a iniciativního spolupracovníka rád, proto ji obnovuji a doplňuji. Rozhodně to není jen nějaká historická záležitost. Svatoštěpánská kapitula má na starosti slavnostní liturgii v katedrále, samozřejmě modlitbu za diecézi a jejího biskupa. Mezi kanovníky je ustanovován také tzv. kanovník - penitenciář, který je vybaven pravomocemi v odpouštění a rozhrěšení hříchů a trestů, které jsou jinak vyhrazeny diecéznímu biskupovi.

Naše katedrála je v koutku města i diecéze, nechodí do ní davy lidí a kapitula může sehrát důležitou roli v tom, že se tento chrám stane místem otevřeným a také cílem poutníků ke sv. Štěpánu a Zdislavě, část jejichž ostatků je tu uložena. Srdečně zvu všechny také ke společné modlitbě: každou neděli mívají kanovníci v sedmnáct hodin nešpory. A jedna z věcí, která by měla a mohla kapitule ležet na srdci, je právě denní modlitba církve a její uvádění mezi lid.

Uprostřed léta jste jmenoval novou ředitelku Diecézní charity Litoměřice Adélu Švecovou. Proč jste se rozhodl ke změně?

Předně chci poděkovat odcházející ředitelce Karolině Wankovské za všechno dobré dílo, které pro Charitu v litoměřické diecézi udělala. Jde mi ale také o to, aby se spolupráce mezi biskupem a diecézní Charitou nesla nejen v duchu profesionality, kterou navíc nelze někdejšímu vedení Charity upřít. Nebyli jsme ale úplně jednotní ve způsobu komunikace a stanovování priorit charitního díla. Shledal jsem, že se vedení ubírá spíše „manažerským směrem“, který nevidím, že by měl být Charitě výhradně vlastní. Ano, Charita má mít pro-

fesionální a manažersky zdatné řízení, jenže profesionalita a manažerské dovednosti jsou pouze služební disciplíny pro to, abychom mohli a uměli s láskou a empatií sloužit všem lidem, kteří to potřebují.

Před dvěma lety se uskutečnilo výběrové řízení. Seznámil jsem se s jeho výsledky a nová ředitelka Adéla Švecová získala stejný počet bodů jako minulá ředitelka Karolína Wankovská. V tomto ohledu byly na stejné úrovni. Výměna tedy neznamená, že by dosavadní paní ředitelka byla neschopná nebo špatná - ale chtěl jsem spolupracovat trochu jinak, lépe a podle mého názoru, jako zástupce zřizovatele. A protože ředitel charity je klíčový a blízký spolupracovník diecézního biskupa, rozhodl jsem se tedy pro změnu.

Řízení Diecézní Charity Litoměřice se tak ujala Adéla Švecová a já jí přeji, aby vedla Charitu ve službě potřebným, aby tato naše organizace sloužila nuzným, nemocným a bídným, kteří se o sebe a své blízké nedokáží nebo nemohou postarat. Aby dokázala podat pomocnou ruku a vracela naše bližní zpět do života. Moc si přeji, aby Charita jménem společenství církve v litoměřické diecézi, chránila důstojnost i těch nejposlednějších.

A další změny: věřících, ale i lidí „nekesteleových“ se dotýká i překládání kněží.

Řekl jsem to už na kněžském dnu: nejsem přítelem nějakého samoučelného stěhování kněží. A už vůbec ne abych někomu dokazoval, že mám tu moc.

Biskup má mít na zřeteli celou diecézi a já chápu, že když po společném rozvažování s generálním vikářem a dalšími odvolám nějakého kněze z konkrétní farnosti, obce či města, že se to lidem nebude líbit. Mají ho třeba rádi, jejich komfort, který je daný i tím, že se dlouho nic neměnilo, bude narušený. Já ale nemůžu mít na mysli dobro jen jedné farnosti, ale celé diecéze.

Důvody k případnému stěhování, překládání kněží a k personálním změnám jsou a určitě budou. Patří k životu, není to nic

špatného a příčiny jsou dvojího druhu. První spočívá v tom, že je potřeba vyřešit pastorační péči o boží lid v celé diecézi - to je takzvané nouzové „lepení děr“ nebo v lepším případě důsledek promyšlené pastorační vize, kterou chci postupně formulovat a uskutečňovat. A druhý důvod je dobro samotných kněží. U některých jsem svědkem toho, že jsou na pokraji vyhoření. Jejich benefit, který přinesl svou osobou do farnosti, se zmenšuje únavou a rutinou. Je to asi jako když na zahrádce musíme něco přesadit, okopat a pohnojit, aby to mohlo lépe růst.

Biskup Stanislav Přibyl už má „biskupský portrét“. Dostal jej od dvanáctiletého Lukáše Posekaného. Renata Vítů byla jeho třídní učitelkou na prvním stupni základní školy v České Lípě. „Už od 2. třídy Luky projevoval talent v kreslení. Sám si kreslil komiksy a doplňoval je jednoduchým textem. Pak ho začaly bavit dějiny a osobnosti naší historie. Dokázal nakreslit třeba Karla IV., Komenského, Jana Husa a třeba také i našeho současného prezidenta Petra Pavla. Maminka se konečně nechala přemluvit a přihlásila Lukáše na talentové zkoušky do Základní umělecké školy v České Lípě, kam byl, jak jinak, než přijat,“ prozradila jeho učitelka. V současné době dochází do speciální třídy, protože Luky má poruchu autistického spektra. „Je to ale úžasný človíček s velkým srdcem a nesmírnou chutí učit se nové věci. Škola ho nesmírně baví,“ prozrazuje Renata Vítů.

Pro někoho tato potřeba změny znamená být na jednom místě čtyřicet let, jinému je nutné nabídnout nové působiště už třeba po sedmi letech. Je to jako s atlety. Někdo umí lépe kratší tratě, jiný delší.

Čili přesuny budou?

Nevyhnoutelně. Kdybychom nechali kněze i pastorační práci svému osudu, tak by to vedlo k rozkladu a zániku. Tato diecéze je ale plná života a já i moji spolupracovníci musíme tomuto životu sloužit.

Některé farnosti tedy nebudou obsazené...

My jich máme 384 - ale jsou to spíš administrativní slupky. Ve skutečnosti se domnívám, že máme takových padesát až sedmdesát funkčních a živých pastoračních okrsků, které mají někde podobu farností. Znamená to přítomnost živého a samonosného společenství, které je schopné plnit všechny úlohy, jež místní církev v dané obci a jejím širším okolí náleží. Jinde máme třeba jednu až dvě rodiny a je to spíš taková misijní stanice, kterou ale též nazýváme farností. A někde nemáme nikoho a kněz už tam třeba třicet let nesídlil, někdo tam takzvaně dojíždí. Takovému místu říkáme také farnost.

Když hovoříme o obnově života v diecézi, je třeba si nalít čistého vína a začít nazývat farností to, co jí skutečně je a nebát se označit některá místa misijními stanicemi nebo duchovní správou. Nevím ale jak to kategorizovat a nazvat, jsme úplně na začátku. Tady bude jistě hodně prostoru pro synodální přístup - navzájem si naslouchat a pak rozhodnout.

Když necháme záhonek svému osudu, rostlinky na něm přestanou růst, a některé zadusí plevel. Plošná duchovní správa ve stávající podobě je v našich podmínkách iluze.

Bude k tomu dostatek kněží?

Nemám jich žádný tajný zásobník a budou nastávat situace, že kněz, který někde bydlel, tam napříště žít nebude, ale bude dojíždět. Jinde se ke službě přidá třeba jáhen. Zatím ale nedokážu být konkrétnější.

Musím mít na zřeteli i život kněží. Sloužit plošně o nedělích malým počtům lidí a během týdne se pak ocítat bez zájmu o službu, to vede k vyhoření. Taková zátež kombinovaná se samotou, má objektivně velice negativní vliv na duchovní, duševní i fyzické zdraví kněží. Ti se z toho pochopitelně hroutí a pár už jich přišlo, že chtějí se službou, o kterou není zájem, skončit.

Co se to děje, když kněží odcházejí ze služby?

Teď jeden kněz odchází a stalo se to i v minulých letech. Lidé v této souvislosti obvykle vytáhnou jako viníka celibát, ale podle mého jde spíše o absenci zdravého, vztahového, citového a vnitřně bohatého života, včetně toho duchovního. Kněží jsou ve službě Bohu a tohle pro ně musí být alfa a omega. Kněz, ač je celibát, nemůže žít osamocený život, ale být v nějakých zdravých vztazích s lidmi z farností, a rovněž se spolubratry. Zvláště v těch malých počtech na větším území. A i když je to komplikované třeba nějakými spory nebo osobnostními specifiky kněží, je nutné na vztahy dbát. Kněží také nesmí zanedbat svůj duchovní život, protože i to je ohrožující situace. Pokud se jedno, druhé nebo obojí nedaří, může se stát, že na tom kněz a jeho povolání shoří - a podle mé zkušenosti následuje jeden ze dvou scénářů: „selhal jsem a jsem k ničemu, takže jdu“ nebo „selhali všichni ostatní a já na ně mám vztek, a proto odcháším“.

Podle mého už dnes kaplan nemůže být kaplanem jen na rok, ale na mnohem delší dobu. A možná - pokud si kněží spolu lidsky sednou - tak budou žít na farách a působit v tandemu nebo dokonce v týmu. Samota je opravdu krutá. Nejde to ale srovnat do krabiček! Každý kněžský příběh je origi-

nální, a proto se velmi intenzivně zabývám také stálou formací kléru a mám v úmyslu jmenovat diecézního spirituála kněží, který by se jim věnoval.

Před prázdninami jste absolvoval doslova biřmovací šňůru po farnostech, kde jste uděloval tuto "svátost křesťanské dospělosti". Jací lidé ji přijímali?

Bývali to většinou mladí lidé, ale celkově vlastně všech věkových kategorií. Je fascinující vidět a zažít, že Duch Svatý vane kudy chce - potkával jsem například lidi, kteří dlouho hledali a našli. Nakazil jsem se jejich nadšením, viděl jsem, jak touží po povzbuzení, že jsou naplněni Duchem Svatým, který jakoby nasedne na tu lidskou energii a touhu po Bohu. Měl jsem z toho čirou radost. Biřmování je vlastně pro jeho učedlovatele nesmírně povzbudivé. Přál bych si proto, aby přípravy na biřmování byly důkladné, protože je to jedinečná příležitost otevřít se působení Ducha Svatého a přerůst z dětské a formální víry v tu dospělou. Proces to je nejen katechetický, tedy že bude mít biřmovanec nějak víc znalostí, ale také duchovní. Třeba při nějaké duchovní obnově, exerciciích, přípravě ve společenství. Velice kvituji, že některé skupiny to tak dělají, že se spolu modlí a učí se žít vírou dospěle. Přemýšlím jak tohle všechno uvést do života a zatím tedy píšu biřmovancům dopis a čekám na něj reakci. Počkal bych ještě a dál zkoumal terén. Nerad bych to ale svázel do nějakých rigidních požadavků - spíš je to tak, že biřmování je pro mě na jedné straně radost, ale také skrytá starost, jak bude dál o tyto lidi postaráno a jestli vinou nezájmu a nemožnosti o ně pečovat, se nestane, že jejich nadšení vyhasne. Bůh sice může konat velice účinně, ale my jsme tu od toho mu pomáhat.

Skončily prázdniny. Na začátku léta jste v pastýřském listu nabádal věřící v litoměřické diecézi k odpočinku. Jak se dařil ten váš?

Příznávám, že i v mém případě asi platí rčení, že kovářova kobyla a ševcova žena chodí bosé. Snažil jsem se, ale nepodařilo se mi to úplně. Měl jsem několik příležitostí užít si svoje koníčky - hlavně

tedy hudbu, varhany a umění. Pár dní jsem pobyl u sousedů v Polsku, kde jsem se byl ve Vratislavi u sv. Alžběty podívat na varhany, které jsou největším projektem obnovy královského nástroje v Evropě. Obrovský barokní nástroj tam v sedmdesátých letech shořel a z jeho torza se podařilo vytvořit věrnou repliku. Několik hodin jsem mohl být s varhanářem přímo ve varhanách. Jedno moje video o tom vypráví. Navštívil jsem řadu dalších zajímavých nástrojů a vůbec prvně v životě jsem byl ve slezské části Polska. Prostě hezké tři dny a další tři jsem byl v Berlíně a pak na břehu Severního moře v Lübecku, kde žil hudební skladatel Dietrich Buxtehude, vzor Johanna Sebastiana Bacha.

Týden jsem strávil s biskupy Martinem Davidem a Josefem Nuzíkem i se svým nástupcem na České biskupské konferenci Romanem Czudkem na jedné faře na Šumavě a poznávali jsme přírodu, kulturu i křesťanství z české i německé strany hranice. Byli jsme v Řezně, Pasově, Ostrově, setkali se s mnoha kněžími a na Chodsku jsme putovali na Vavříneček nad Domažlicemi. Tam mě dohánělo až k slzám, jak lidé zpívají, mají se rádi a jsou spolu. Před kostelem se tam několik hodin s muzikou zpívalo, tancovalo a jedly se báječné koláče. V Českých zemích něco až nevídaného. Pak jsem si volno dopřával už jen po kapkách. Také program na biskupství byl volnější a tak jsem si mohl dopřát radosti jako

je četba nebo výpravy na hlubinu duchovního života. Vlastně to byla jedna z nejlepších dovolených, jaké jsem za poslední léta měl.

Nositelé "zaručených zpráv" i zlí jazykové trouši, že stejně "půjdete do Prahy" a jste tu jen na přechodnou dobu.

Můj učitel Václav Wolf vždycky říkal „Vlci vyjí, ale karavana táhne dál.“ Tohle jsou prostě drby. Jsem tady a teď ve službě diecézi a po ničem jiném netoužím. Koluje to a potkává mě to dokonce i několikrát za den, ovšem fakt nemá smysl se k tomu vyjadřovat a nechává mě to vlastně klidným. Jsem v litoměřické diecézi moc rád. Učím se být biskupem a už teď mi je úplně jasné, že nikdy nepřestanu být učedníkem. Není to věc počátečního „naučit se to“ a pak už být hotový.

Moc bych si přál, aby naše vztahy v litoměřické diecézi byly pokojné a zároveň plné života. Jak to je v mém heslu. Pax Vobis! Pokoj Vám! Hledat pravý pokoj znamená být naplněný vnitřním zápletem, Duchem Svatým. Každému to přeju.

Prosím čtenáře také o trpělivost, protože to co má biskup zvládnout a obsáhnout, toho je strašně moc na velkém geografickém území a je to běh na velmi dlouhý čas 23 let, kdy bych měl být biskupem. Takže ten rozjezd možná vypadá jako velmi pomalý, ale já se spíš brzdím. Maratonec se totiž nesmí uhnat hned v první zatáčce.

Jiří Nývlt

Dopřejte si Biskupský chlebiček

Už od biskupského svěcení Stanislava Příbyla mohou zájemci sledovat na jeho Youtubovém kanále videa, která nabízejí pohled do jeho soukromí, zprostředkovávají jeho názory, pohled na svět, život a témata, která nás obklopují.

Pravidelně každý týden ve čtvrtek dopoledne vychází na www.youtube.com/pribylst nové video, které tematicky reaguje na zájmy biskupa, na aktuální společenská témata (např. výročí okupace Československa v roce 1968, Evropské volby nebo pronásledování křesťanů).

Během uplynulých prázdnin biskup Stanislav Příbyl představil zajímavá místa v litoměřické diecézi, která jsou mu blízká (Litoměřice, klášter v Oseku apod.). Od začátku nového školního roku se s tématy vrátí k běžnému životu. „Pozorujeme, že v naší společnosti existuje jistý ostych, když biskup mluví o věcech, které leží mimo církevní rámec. On však žije i svůj občanský život, proto považujeme za dobré otevírat i témata, která nejsou vysloveně duchovní. Ostatně ve světě se tak běžně děje,“ podotýká dramaturgyně Kateřina Rózsová.

Stanislav Příbyl je biskupem, který má v rámci České biskupské konference na starosti média a péči o ně. Proto se také po příkladu svatého Pavla rozhodl využívat všechny způsoby

a cesty pro hlásání radostné zvěsti. Videá nejsou a nemají být sebeprezentací Stanislava Příbyla, ale chce mluvit o všem, co k životu křesťana patří.

Samotné natáčení se odehrává na zajímavých místech a vzhledem k týdenní periodicitě nemůže trvat dlouho. Prakticky vše vzniká na místě. „Biskup Stanislav přeci jen není nějaký herec a nepostupuje podle daného scénáře. Snažíme se, aby to bylo spontánní a autentické. Na druhou stranu, pokud se nám během natáčení něco nelíbí nebo nezdá, upozorníme ho,“ prozrazuje dramaturgyně. Natočený materiál se pak zpracovává ve střížně, doplňuje se hudba a titulky.

A pak už se příspěvek pustí do světa s přáním, aby si našel své diváky, pro které se čtvrteční zastavení se Stanislavem Příbylem stane příjemnou a vyhledávanou chvílí každého týdne. Momentálně litoměřického biskupa pravidelně sledují čtyři stovky zájemců a počet shlédnutí jednotlivých videí se blíží ke čtyřiceti tisícům.

(jmn)

Biskupské svěcení Stanislava Příbyla

Nejmladší biskup v republice se ujal své diecéze.

Biskupské svěcení přijal Stanislav Příbyl (52) 2. března v litoměřické katedrále sv. Štěpána.

Věřící před velkoplošnou obrazovkou na Dómském náměstí i v zaplněné katedrále přivítali předchůdce nového biskupa Jan Baxant. Hlavním světitelem 21. litoměřického biskupa byl pražský metropolita Jan Graubner, spolusvětitelé Georg Maria Hanke OSB ze sousední eichstättské diecéze a apoštolský administrátor litoměřické diecéze Jan Baxant.

Kázal vídeňský arcibiskup Christoph Schönborn (78) – nejprve pozdravil věřící česky, a pak přešel do němčiny se slovy: „Omlouvám se, že to nebude česky, i když jsem tu doma.“ Jeho rodina totiž žila v neďalekém zámku Skalka u Vlastislavi, odkud byla vyhnána po II. světové válce. „Budeš biskupem diecéze, která má pohnuté dějiny, v nichž se zrcadlí dramata českých a evropských dějin,“ připomněl kardinál novému biskupovi a obrátil se i k věřícím: „Děkujeme dost za to, že dnes smíme svěcení biskupa Stanislava slavít ve svobodě?“ Jeho promluvu přinášíme v plném znění.

Na závěr bohoslužby starosta Litoměřic Radek Löwy uvítal Stanislava Příbyla ve městě s narázkou na jeho někdejší působení v litoměřické diecézi: „Vítejte doma a vše dobré.“

Radost maminky

Slovo na závěr patřilo biskupu Stanislavu Příbylovi. Děkoval hned po Pánu Bohu svojí mamince: „Je tu s námi a pro mou víru toho dost udělala a taky kvůli tomu musela dost vydržet. Chci poděkovat i svému tatínkovi, který zemřel již před dvaceti lety. Jeho láska k hudbě na mě přeskočila, a ačkoli to jistě nezamýšlel, přivedla mě od varhan až sem.“

„Nikdy bych nevěřila, že ve svém duchovním povolání dojde až k biskupskému svěcení, že ho někdy uvidím na katedře s mitrou,“ uvedla Ludmila Příbylová později pro Katolický týdeník a přiblížila, co v katedrále prožila: „Promítala jsem si celou jeho životní cestu. Říkala jsem si s údivem, že u Boha není nic nemožného. Z kluka varhaníka je biskup. Mám pořád velkou radost.

Věřím, že novou roli zvládne, a já se budu modlit a obětovat za něj všechny neduhy stáří, aby uměl využít všechny své talenty,“ zdůraznila.

Nový biskup představil hned po svěcení i své „alter ego“, tedy generálního vikáře P. Radka Jurnečku.

Zpěv a hudební doprovod slavnosti zajistili Vepřekův smíšený sbor, Svatohorský chrámový sbor, Collegium hortense a Žestové kvarteto Hudby Hradní stráže a Policie ČR s dirigentem Janem Zástěrou, Capella Ornamentata a spojené sbory litoměřické diecéze. U varhan se střídali Ivana Kylarová, Pavel Šmolík, Jaroslav Tůma a Martin Bernreuther.

Budu tu pro všechny

Při setkání s novináři Stanislav Příbyl uvedl, že silným momentem při obřadu je mít nad hlavou otevřený evangeliář, podobně tak pomazání olejem či předání mitry, prstenu a berly, vnějších znamení biskupské služby. „Neprožíval jsem ani strach, ani trému. Užil jsem si to, snad v životě se mi nic tak významného a pokojného zároveň nestalo,“ přiblížil nový biskup.

V Schönbornově homilii pro něj nejsilněji zazníval apel k životu „dnes“, tedy tady a teď. Prací v přítomnosti a volným tempem chce také zahájit svou biskupskou službu. „Nepřišel jsem dělat ani frajera, ani revoluci. Spousta dobrého se tu daří a chci na to navázat. Práce bude hodná, jsem poslán ke všem lidem v litoměřické diecézi, nejen k těm, co chodí do kostela,“ uzavřel.

Jiří Nývlt

Promluva kardinála Christoha Schönborna

„Dnes se naplnilo toto Písmo, které jste právě slyšeli“ (Lk 4,21).

Těmito slovy začíná Ježíš v synagoze v Nazaretě svůj výklad úryvku, který on sám právě přečetl ze svitku knihy proroka Izaiáše.

Toto „dnes“ platí také v dnešní den. Dnes se naplňuje toto slovo! Neboť dnes budeš ty, milý spolubratře Stanislave, Ježíšem přijat do jeho zvláštní služby. Biskupským svěcením budeš přijat do společenství Ježíšových následovníků, apoštolů; pro dnešek, ale zasazený do dlouhých a rozmanitých dějin.

Vzkládáním rukou a pomazáním Duchem Svatým budeš přijat do sboru biskupů a skrze successio apostolica dostaneš podíl na jedných velkých dějinách. Je to už samo o sobě něco jedinečného, že budeš patřit do této dvoutisícileté posloupnosti apoštolů. Existuje nějaká srovnatelná instituce, která by, přes všechny historické proměny a zvraty, vykazovala takovou kontinuitu?

Budeš biskupem diecéze, která vznikla před téměř 370 lety, ve městě, které v příštím roce oslaví 800 let od svého založení. Budeš biskupem diecéze, která má pohnuté dějiny, v nichž se zrcadlí dramata českých a evropských dějin. Zmíním jen husitské války, napětí v době reformace, katolicko-habsburskou protireformaci, k tomu navíc národnostní otázka mezi českým a německým obyvatelstvem, která se od 19. století stále vyostřovala, až k tragédii 20. století, nacistické nadvláde a následnému vyhnání těch, kteří mluvili německy. A nakonec komunistická diktatura s pronásledováním církve. A uprostřed těchto všech dramát úděl židovského obyvatelstva, jeho diskriminace, vyhnání, pogromy, a nakonec šoa jako nepochopitelné zlo.

Napříč všemi těmito osudy se lidé snažili žít jako lidé a křesťané, uskutečňovat Izaiášovo proroctví dnes, v dnešku svého každodenního života, „zvěstovat radostnou zprávu pokorným, obvázat ty, jimž puká srdce, oznámit zajatým propuštění, svobodu uvězněným“ (Iz 61,1). To, co dějepis uvádí jen zřídka, protože je to stěžejní zachytitelné, je toto dnes, napříč všemi staletími, ona žitá dobrota a milosrdenství, láska k bližnímu a tiché obětování se, bez kterých by většinou těžký lidský život byl zcela nesnesitelný. Takto se rok co rok vyhlášovalo „Hospodinovo milostivé léto“ (Iz 61,2) a vyprošovala se Boží milost, vysluhovaná ve svátostech, vnášená Božím slovem do každodenního lidského žití a umírání.

Vždy se našli lidé, kteří nikdy neztratili svou lidskost, pomáhali chudým a trpícím nouzí, osvobozovali uvězněné. Zvláště pohnutý je příběh posledního deportačního vlaku z Koncentračního tábora Litoměřice s 4000 lidmi v 77 otevřených vagónech na uhlí, krátce před koncem války. Odvážní civilisté zastavili vlak a osvobodili napůl vyhladovělé zajatce. Vždycky se najdou takoví odvážní lidé!

Vždycky se našli lidé, kteří nikdy neztratili svou lidskost, pomáhali chudým a trpícím nouzí, osvobozovali uvězněné. Zvláště pohnutý je příběh posledního deportačního vlaku z Koncentračního tábora Litoměřice s 4000 lidmi v 77 otevřených vagónech na uhlí, krátce před koncem války. Odvážní civilisté zastavili vlak a osvobodili napůl vyhladovělé zajatce. Vždycky se najdou takoví odvážní lidé!

Milý biskupe Stanislave! Dnes budeš vysvěcen na biskupa, pro tuto dobu, pro tuto naši dobu. Výzvy jsou jiné než před sto, tisíci, dvěma tisíci roky, a jsou přece ve své podstatě stejné. Co potřebuješ pro svou službu? Co od tebe Pán očekává? Sám jsi na to už odpověděl, neboť sis pro liturgii svého svěcení vybral evangelium, které jsme právě slyšeli.

Ježíš si své apoštoly nevybral na základě nějakého mezinárodního výběrového řízení. Nenařídil jim, aby absolvovali nějaký manažerský kurz. Položil Petrovi jen jednu otázku: „Miluješ mě?“ A ty chceš dát Ježíšovi stejnou odpověď, jakou mu dal Petr: „Ano, Pane, ty víš, že tě miluji.“ A na to také tobě Ježíš dnes říká: „Pas moje ovcel!“ (Jan 21,15-17).

Ale můžeš to říct upřímně? Mohu to říct upřímně já? Můžeme to my biskupové, kteří jsme zde shromážděni, říct upřímně? Jak přišel Petr na tuto odpověď? On sám to říká: „Pane, ty víš všechno, ty víš, že tě miluji!“ Krásné na těchto slovech je to, že jsou otevřena nám všem. Protože v nich tkví jádro křesťanství. Nemohu si nyní nevzpomenout na jeden rozhovor, který jsem v 80. letech měl v Římě s vrátnou „Palazzo del Sant'Uffizio“. Ptal jsem se jí: „Jaký je vůbec ten váš nový prefekt, kardinál Ratzinger?“ Její odpověď nikdy nezapomenu: „È un vero cristiano!“ (Je to opravdový křesťan!) O nás všech, biskupech, kněžích, laicích by mělo být možné říci především toto: È un vero cristiano!

Milovat Ježíše znamená milovat lidi. Mít je rád! Zajímat se o ně! Mít vášnivý zájem o to, co činí jejich život životem. Můj předchůdce, kardinál König, mě vždy a stále znovu dojímal svým živoucím zájmem o to, co hýbe životem lidí. Dnes zde, v litoměřické katedrále, na něj zcela vědomě pamatují. Bylo to 16. dubna 1974, kdy se spolu s jinými kardinály, mezi nimi s kardinálem Wojtyłą a dalšími třemi tisíci lidmi účastnil pohřbu kardinála Štěpána Trochty. Děkujeme dost za to, že dnes smíme svěcení biskupa Stanislava slavít ve svobodě?

Mnohé se od sametové revoluce změnilo. Ještě dobře si vzpomínám na svou návštěvu litoměřického kněž-

Snímky na čtyřstraně Anička Guthrie, Jana Chadimová a Jiří Vopálenký / Člověk a Víra

ského semináře v prvních lednových dnech roku 1990. Vojtěch Cikrle byl tehdy rektorem. Od svatořečení Anežky České v Římě 12. listopadu 1989 vládla úžasná pozdvižená atmosféra. Směl jsem ji také zažít. Co z této atmosféry po čtyřiatřiceti letech zůstalo, co se z ní stalo? Jaká je doba, ve které teď ty, milý Stanislave, budeš biskupem? Něco ti mohu prozradit: my se momentálně s rostoucím zájmem díváme na církev v České republice. Zvláště u nás ve Vídni, ale i v Rakousku obecně, a ano, v celé „západní“ Evropě, zažíváme prudký nárůst sekularizace se vším, co k ní patří. Vy to v důsledku komunismu a ekonomického liberalismu máte už skoro za sebou. My se na vás poslední dobou díváme, abychom se lépe naučili, jak máme jako církev žít v tak sekulární společnosti, a také s mnohem skromnějšími finanční-

mi prostředky. Papež Benedikt XVI. na to poukázal už v roce 2009, že se můžeme od České republiky naučit, jakou podobu dnes v této sekulární společnosti může mít to být křesťanem.

„Dnes se naplnilo toto Písmo, které jste právě slyšeli.“ Jedno slovo svaté Terezičky z Lisieux by nás jako po mostě mohlo převést k obřadu biskupského svěcení, který právě začne. V jedné z jejích básní je věta: „Pour t'aimer, je n'ai que aujourd'hui“ („K tomu, abych tě milovala, mám jen dnešek“).

Kéž tě, milý biskupe Stanislave, toto dnes provází po všechny dny tvého života, až do věčného Božího DNES! Amen!

Slovo na závěr slavnosti od nového biskupa

Mám velkou radost a jsem plný vděčnosti. V první řadě Pánu Bohu. Stále nevycházím z úžasu, že si vybral člověka nijak významného a vzešlého z obyčejných poměrů. Chci moc poděkovat své mamince, která je tu s námi a která toho pro mou víru dost udělala a taky kvůli tomu musela dost vydržet. Chci poděkovat i svému tatínkovi, který zemřel již před dvaceti lety. Jeho láska k hudbě na mě přeskočila, a ačkoli to jistě nezamýšlel, přivedla mě od varhan až sem. Děkuji všem svým příbuzným, bylo nám vždy spolu dobře a věřím, že tomu tak bude i v budoucnosti.

Mám ještě jednu rodinu. To jsou moji spolubratři redemptoristé. Jsem rád, milí bratři, že jste tu dnes se mnou. Svě povolání na litoměřický biskupský stolec chápu podle našeho charismatu jako povolání misijní se zvláštním zřetelem na ty, kdo naši pomoc nejvíce potřebují. Máte u mě vždy otevřené dveře, můj domov je Vaším domovem.

Děkuji mnoha lidem, kteří mě na mé cestě dosud doprovázeli. Mnozí z nich už nežijí a je mi líto, že tu dnes nemohou být s námi. Za všechny bych chtěl zmínit alespoň tři, kteří zemřeli v nedávné minulosti: kardinála Joachima Meisnera, který pro mě byl vzorem biskupa, varhaníka a sborníka Bohuslava Korejse, který mi vtiskl lásku ke krásné liturgie a Boží službě, a před pár dny zemřelého Arthura Bienera z Augsburgu, který mi ukazoval, jak je krásné být věřícím, a přitom se naplno radovat ze života a jeho darů. Děkuji Vám všem, kteří jste přišli, přijeli a přiletěli, abychom se společně radovali z Boží dobroty a nového začátku. Děkuji Svatému Otci za to, že ve

mě vložil důvěru, ačkoli mě znal jen podle dokumentů, které se mu dostaly do rukou. Děkuji panu apoštolskému nunciu a jeho spolupracovníkům za veškerou námahu spojenou s tím, aby mohla být katedra litoměřických biskupů znovu obsazena. Děkuji arcibiskupu Janu Graubnerovi a jeho spolusvětitelům, že mě vysvětili na biskupa.

Děkuji svému předchůdci biskupu Janu Baxantovi, že za patnáct let svého episkopátu formoval litoměřickou diecézi v dobrotě pastýře k podobě Kristově. Děkuji jeho spolupracovníkům za to, že mu v tom byli nápomocni. Mohl jsem mezi ně jako generální vikář sedm a půl roku patřit, a tak trochu vím, co to obnáší. Zvláště chci poděkovat dosavadnímu generálnímu vikáři, kanovníku Martinu Davídkovi za věrnou službu svému biskupovi a za jeho velkorysou otevřenost pro budoucnost. Toho si opravdu vážím. Děkuji všem kněžím a jáhnům za jejich věrnou službu. Těším se na naši spolupráci.

Jsem vděčný Vám všem, kteří jste tady před chvílí pronesli slova přání. Rád bych je všechna uvedl ve skutek, ale mějte prosím na paměti, že mezi vás nepřišel anděl ani světec, ale obyčejný člověk, který se potýká se stejnými těžkostmi a výzvami jako každý z Vás. Budu ale dělat všechno proto, abych dorůstal do ideálu biskupa podle vzoru Krista – Dobrého pastýře. Chci být také dobrým člověkem, sousedem a občanem. Proto děkuji za to, že jsou zde přítomni představitelé veřejného života. Jsem připraven

k práci a součinnosti na obecném dobru. Jsem vděčný za přítomnost představitelů ekumeny. Při působení na České biskupské konferenci jsem poznal, že je mezi námi křesťany různých vyznání mnohem více toho, co nás spojuje, než toho, co nás rozděluje. Důležité je, abychom se znali a abychom byli přátelé. Totéž platí o našich starších bratrech a sestřích ve víře, o židech. Z okna se budu denně dívat na Terezín a nezapomenu na jejich utrpení, které je bohužel opět aktuálnější s narůstajícími projevy antisemitismu. Na atmosféru přátelských ekumenických vztahů, kterou jsem poznal v Praze, chci navazovat i v místních podmínkách zde v litoměřické diecézi.

Děkuji všem za přípravu krásné liturgie, kterou jsme právě prožili. Díky za zpěv a hudbu, která vede k chvále Boží a povznáší lidská srdce.

Pozdravuji Vás – německy mluvící biskupy, kněze a věřící. Děkuji Vám, že jste přišli v tak hojném počtu. Tím se potvrzuje naše přátelství, které v tomto kraji vyrostlo ze slz po vzájemných křivdách a ztraceném domově. Děkuji Vám, pane kardinále Schönborne, za Vaše kázání. Rád si budu stále znovu připomínat, že důležité je ono dnes, v němž se uskutečňuje Boží plán s člověkem a v němž můžeme prožívat Boží blízkost. Děkuji Tobě, milý biskupe Gregore Maria, že s

přijal ochotně mou prosbu a stal se mým spolusvětitel. Partnerství našich diecézí je tak posíleno dalším silným vztahem.

Děkuji i Vám všem, kteří jste přicestovali zdaleka a mluvíte italsky. Velmi si vážím toho, že je mezi námi můj novicmistr P. Mięczysław Witalis, který nehleděl na obtíže věku – brzy mu bude 93 let – a přijel sem až z východopolského Tuchowa. Neméně si vážím přítomnosti apoštolského nuncia v Turecku, arcibiskupa Marka Solczyńskiego. Děkuji Vám všem za Vaši přítomnost, která je projevem přátelství a podpory.

Bojím se, že jsem na někoho zapomněl, ale chci projevit vděčnost opravdu všem.

Nyní nás čeká běžný život, dá-li Pán Bůh, tak téměř 23 let. Chci být uprostřed Vás, s Vámi a pro Vás. Ne jako honící pes nebo velebnost sama, ale jako ten, který Vám slouží. Vás prosím o shovívavost, odvahu dát zpětnou vazbu a především o dobrou vůli jít za společným cílem, kterým je pro nás křesťany Boží království.

Vybral jsem si biskupské heslo: „Pax vobis“ – pokoj vám. Nedá mi, abych v této chvíli neapeloval na tuto hodnotu, která – bude-li žita – stane se ctností. Pokoj chápu jako prostor beze strachu, prostor důvěry a možnosti vyrůst a vyžrát, jako prostředí, kde můžeme lépe zaslechnout Boží hlas a docenit Boží

pozornost vůči nám. Tento pokoj přeji Vám i sobě z celého srdce.

Již zmiňovaný kardinál Joachim Meisner říkával, že pro katolíky má být typická jistá vyrovnanost mezi zbožností a pohostinností (v originále Kirche und Küche müssen im Gleichgewicht sein). Proto si Vás po bohoslužbě dovoluji pozvat na pohostění. Úplně všechny před katedrálou, pozvané potom do Kulturního domu a do Hradu Litoměřice. Mám úmysl se s Vámi všemi setkat, snad se mi to alespoň z velké části podaří. Je to ale věc času, proto nikam nepospíchejte, já Vám neuteču, ale bude to asi trochu trvat, než se k sobě navzájem probojujeme.

A když už mluvíme o tom pokoji: Jsem realista a vím, že jste tu lidé různých názorů, kteří jste ve svých vztazích možná prošli nějakým nedorozuměním nebo dobré vztahy z nejrůznějších důvodů ztroskotaly. Dnes máme možnost ve zcela neformálním prostředí znovu nalézt ztracené nitky. Užijme si radostné chvíle setkání a shledání, které nás čekají.

A na úplný závěr bych Vám rád oznámil jméno mého nejbližšího spolupracovníka, generálního vikáře. Bude jím P. Radek Jurnečka, dosud arciděkan v Liberci. Radku, děkuji Ti, že s přijal tuto výzvu. Spoléhám na to, že budeme tvořit dobrou dvojici, a tak společně sloužit této místní církvi.

Zprávy z diecéze

Požehnaní výstavy společenství Člověk a Víra v klášteře Osek

„Nemáme mnoho fotografií tohoto společenství v diecézi. Dali by se spočítat na prstech jedné ruky - a to i potom, co by si ji počítář strčil do cirkulárky,“ žertoval biskup Stanislav Příbyl na úvod mše svaté spojené s požehnaním výstavy společenství Člověk a Víra v oseckém klášterním chrámu o druhé neděli v září. „Ale jsou tu a já jim jsem vděčný za jejich práci a krásu a život církve, který se snaží zachytit. Jsem vděčný za každého z vás,“ povzbudil zejména „naše“ místní fotografy Janu Chadimovou a Jiřího Vopálenského.

Snímek Jiří Nývlt

Člověk a Víra je spolek křesťanských fotografů, kteří jako dobrovolníci bezplatně dokumentují duchovní a náboženský život. Sdružuje kolem 140 členů nejen z České republiky. Provozuje rozsáhlou databázi snímků s křesťanskou tematikou na www.clovekavira.cz.

„Jsou to především fotografové, kteří vidí víc, než lidé obvykle vidí. Vzali si do ruky fotoaparát a hledají krásu mezi lidmi. Zachycují okamžik a to, co je neviditelné. Tvoří stejně jako umělci, stavitelé tohoto chrámu,“ poznamenal biskup při žehnání výstavy.

Fotografie společenství Člověk a Víra nacházejí využití v křesťanských médiích a knižních vydavatelstvích, ale také ve farnostech a v rodinách. Případní zájemci mohou rozšířit jejich řady v naší diecézi – hledají se i nadšení amatéři! Návod, jak se stát fotografem spolku Člověk a Víra, naleznete na výše uvedeném webu.

Výstava v klášterním kostele Nanebevzetí Panny Marie v Oseku představila výběr snímků pořízených v předchozím roce.

Biskup s dětmi z Ukrajiny

Stanislav Příbyl přivítal na konci prázdnin na Dómském náměstí před katedrálou sv. Štěpána partu dětí z Ukrajiny. Na návštěvu sem přišly společně s dobrovolnicemi z Integračního a komunitního centra Svit (IKC Svit), které se jim věnují. Doprovodila je spoluzakladatelka centra a nová ředitelka Diecézní charity Litoměřice Adéla Švecová.

Biskup dětem krátce představil katedrálu a společně s charitními dobrovolnicemi přiblížil i její historii, zasvěcení a účel. Pozval je také na biskupství, kde poměrně statečně čelil celé řadě dětských otázek a připomínek (týkajících se například absence domácích zvířat, respektive koček či nedostatku květin).

Ukrajinským dětem prozradil, že během své srpnové návštěvy v řádových spolubratřích redemptoristů na sousedním Slovensku vstoupil jednou nohou i na území jejich rodné země.

Integrační a komunitní centrum Svit, které provozuje Diecézní charita Litoměřice, pomáhá lidem, kteří přicházejí

do České republiky z území Ukrajiny napadené Ruskou federací. Slouží těm, kdo si jako svůj přechodný nebo trvalý domov vybrali město Litoměřice a litoměřickou diecézi. Bezplatně nabízí poradenství, psychosociální podporu, doprovody, tlumočení, volnočasové aktivity a akce pro děti a dospělé.

Nové vedení svatoštěpánské kapituly

V čele svatoštěpánské kapituly bude v příštích pěti letech stát litoměřický děkan farnosti U Všech svatých P. Józef Szeliga, který byl zvolen v tajné volbě, která proběhla podle církevního práva a Stanov Katedrální kapituly u sv. Štěpána za účasti pěti sídelních kanovníků litoměřické katedrální kapituly ve čtvrtek 14. března.

Litoměřický biskup Stanislav Příbyl jmenoval 12. dubna také nového děkana Katedrální kapituly u sv. Štěpána, kterým se stal sídelní kanovník P. Martin Davídek.

Litoměřická kapitula je druhou nejstarší institucí svého druhu v České republice. S kostelem sv. Štěpána ji založil v roce 1057 kníže Spytihněv II., což dosvědčuje tzv. Zakládací listina kapituly litoměřické. Jedná se o vůbec nejstarší českou listinu vůbec, do níž byla na počátku 13. století vepsána i první česká písemně doložená věta.

Kanovníci jsou trojího typu: sídelní (má právo hlasovat při kapitule a volit probošta), čestní (bez volebního a hlasovacího práva) a emeritní (sídelní kanovníci s věkem nad 75 let).

První kněžský den s novým vedením diecéze

Kněze do Litoměřic pozval biskup Stanislav Příbyl a generální vikář Radek Jurnečka v úterý 14. května. Program začal v Diecézním domě kardinála Trochty v Litoměřicích modlitbou uprostřed dne z Denní modlitby církve a po úvodu se kněží a jáhni rozdělili do deseti pracovních skupinek. Po obědě v zasedacím sále zazněly referáty o výsledcích jednání dopoledních skupin.

Diecézní charita má novou ředitelku

S účinností od 1. srpna jmenoval biskup Stanislav Příbyl ředitelkou Diecézní charity Litoměřice Adélu Švecovou. Nahradila Karolínu Wankovskou, kterou k 31. červenci z funkce odvolal.

Současně také k 1. srpnu jmenoval ředitelkou Charity Litoměřice (tj. místní charity ve městě) Petru Smetanovou. Její dosavadní ředitelka (taktéž Karolína Wankovská) na funkci rezignovala.

„Chci poděkovat odcházející paní ředitelce Karolíně Wankovské za všechno dobré dílo, které pro charitu v litoměřické diecézi udělala. Řízení Diecézní charity Litoměřice se nyní ujímá Adéla Švecová a já jí přeji, aby vedla Charitu ve službě potřebným, aby tato naše organizace sloužila nuzným, nemocným a bídícím. Moc si přeji, aby Charita jménem společenství církve v litoměřické diecézi chránila důstojnost i těch nejposlednějších. Adéle Švecové i Petře Smetanové k tomu přeji hodně sil a vyprovázím je do této služby požehnaním,“ uvedl biskup Stanislav Příbyl.

Nuncius v Jeníkově

Do Jeníkova přijel nuncius Mons. Jude Thaddeus Okolo. V neděli 28. července spolu s místními oslavil 25. výročí „adopce“ farnosti hnutí Fatym.

Hnutí Fatym je katolická misijní iniciativa, která vznikla ve Znojmě a působí především na jihu Moravy. Zaměřuje se na obnovu a podporu farních komunit, především v oblastech, kde ubylo věřících (např. kvůli vyhnání původního německého obyvatelstva po válce). V severočeském Jeníkově se Fatym ujal duchovní správy farnosti a začal zde organizovat náboženské, kulturní a společenské aktivity s cílem obnovit a posílit život místní církve.

Snímek Jiří Vopálenský / Člověk a Víra

Během slavnostní mše sv. nuncius křtil, jedni manželé při ní obnovovali manželský slib (po období krize) a pak vatikánský velvyslanec požehnal výroční magnetky a novou vitráž znázorňující Svatou rodinu. Po mši svaté bylo na zahradě fary připraveno malé občerstvení pro všechny účastníky.

Na Chotyni stojí nový kříž

Na faru v Jeníkově přijeli ještě před slavností s nunciem na misijní týden také kluci „Soluňáci“. Nebyl to obyčejný tábor, ale formační: pomáhal jim v hledání životního povolání.

Misijní týden duchovně doprovázel P. Marek Dunda, který tento rok pro Soluňáky připravil nelehký úkol: vyrobit velký dřevěný kříž a zasadit ho na vrchol jednoho z kopců Českého středohoří - na Chotyni.

Už na jaře mládež ze Znojemska při výletě na Chotyni našla na vrcholu torzo dřevěného kříže, který prý ještě nedávno stál a byl vidět i z nedaleké dálnice. Při jednání na příslušném obecním úřadě ve Rtyni se podařilo získat povolení pro jeho obnovu. Kříž, který stál na kopci od roku 2003, nechal postavit

jeden manželský pár na poděkování Bohu, poté co v loďce na řece vyvázl z nebezpečné situace.

Snímky archiv Soluňáků

Protože na vrchol Chotyně nevede žádná cesta, bylo by náročné dopravit tam vyhotovený kříž z dílny. Proto se táborníci rozhodli vyrobit kříž na místě ze stromů a ukotvit jej v zemi pomocí násypu kamenů. Kříž se podařilo vztyčit po třech dnech práce.

Z Teplic na pomoc karmelitkám

Středoškoláci a vysokoškoláci z Teplic a okolí vyrazili ve druhém červencovém týdnu na tradiční salesiánskou akci MiniSummerJob. Spolu s vrstevníky od salesiánů z Plzně a mladými lidmi z dětského domova ve Staré Vsi u Přerova vyrazili k sestřím karmelitkám do Drast u Prahy. Výměnou za týden práce v areálu kláštera byli první obyvateli domu pro hosty, v němž ještě donedávna sestry samy bydlely. V areálu kláštera pomáhali s budováním rybníka, s výměnou střešní krytiny, s úpravami chodníků a s čištěním lesa. Mimo práce byly na programu hry, pravidelné mše a modlitba breviáře či výlet na Říp.

Klášter v Drastech
Snímek MiniSummerJob

Memorandum o památkách s Libereckým krajem

Zachovat kulturní dědictví, pečovat o památky ve vlastnictví církve a prezentovat jejich obnovu veřejnosti. To jsou hlavní cíle memoranda, které v červnu podepsali Martin Půta, hejtman Libereckého kraje, a biskup Stanislav Příbyl. „Liberecký kraj bude podle memoranda plnit roli prostředníka i s ohledem na očekávanou majetkovou odluku církve a státu, ke které dojde v roce 2030,“ uvedl hejtman Martin Půta. „Budeme rádi, když se do této iniciativy zapojí i samy obce. Liberecký kraj má na svém území téměř

2500 kulturních památek evidovaných v Ústředním seznamu kulturních památek České republiky, z čehož tvoří téměř desetinu církevní objekty – jedná se především o kostely, kláštery, fary nebo další drobné památky.“ V současné době podporuje Liberecký kraj obnovu církevních památek prostřednictvím dotačního programu i v rámci individuálních dotací. Cílem je sružit prostředky diecéze, farností, Libereckého kraje a v případě zájmu i obcí tak, aby se jednotlivé obnovy výrazněji posunuly. „Obnova církevních památek a péče o ně je činností, která je podstatnou součástí služby duchovních. Je to péče velmi náročná. Proto vítám jakoukoli součinnost, především samospráv. Věřím, že memorandum s Libereckým krajem pomůže jak památkám samotným, tak také životu a dění v nich a kolem nich,“ dodal biskup Stanislav Příbyl. Důležitou roli při naplňování obsahu

Snímek Krajský úřad
Libereckého kraje

memoranda bude tvořit pracovní skupina složená ze tří zástupců každého ze subjektů memoranda, která se bude scházet minimálně dvakrát do roka. Po dohodě obou stran vznikne seznam kostelů, které jsou prioritou z hlediska obnovy.

Memorandum o spolupráci Libereckého kraje s litoměřickým biskupstvím se týká jen církevních objektů v Libereckém kraji – jsou to vikariáty českolipský, liberecký a část vikariátu turnovského.

Začala oprava střechy Kláštera Hejnice

Na slavnost Nanebevzetí Panny Marie podepsal ředitel Kláštera Hejnice Jan Heinzl smlouvu na obnovu střechy tohoto objektu. Od roku 1999 se bude jednat o největší investiční akci na budově, která byla v roce 1990 ruinou. Během příštích dvou let se na střechu kláštera vrátí pálené tašky bobrovky, cílem oprav je vylepšit tepelněizolační vlastnosti podkrovní a také vyměnit část oken. „Rádi bychom také restaurovali gallasovský erb na vstupním portálu a obnovili nátěr fasády. Cesta k podpisu smlouvy, respektive k získání finanční podpory Evropské unie skrze Ministerstvo pro místní rozvoj ČR byla

více jak kamenitá, ale podařilo se! Velký dík patří všem, kterým Klášter Hejnice a Kostel Navštívení Panny Marie leží na srdci,” vzkazuje Jan Heinzl a dodává: „Nyní jsme na začátku prací a k cili to ještě kus cesty je. Pokud nám chcete pomoci i vy další a stát se tak součástí dějin krásného místa, budeme rádi a moc nám to pomůže.” Více informací lze nalézt na <https://klasterhejnice.cz/obnova-strechy/>.

Lužičtí Srbové putovali do Bohosudova

Ve středu 24. července se v bazilice Panny Marie Bolesné v Bohosudově uskutečnila tradiční pouť Lužických Srbů, malého slovanského národa, který žije blízko hranic v oblasti Budyšina a dalších měst. Poutě se koná každoročně již ně-

kolik let. V předvečer dorazila ve večerních hodinách skupina mladých lidí – 45 chlapců a dívek pod vedením P. Floriána Mrosse. Byli ubytováni v prostorách gymnázia a ve 21.30 pak slavili večerní adoraci ve vodní kapli. Druhý den, ve středu, se bazilika naplnila poutníky. Přišlo jich na 600 – od dětí v kočárku až po nejstarší generaci.

Bozkovské varhany vyhrály

V soutěži o Památku roku Libereckého kraje zvítězila obnova varhan v kostele Navštívení Panny Marie v Bozkově na Semilsku. V internetovém hlasování získal projekt také Cenu veřejnosti. Soutěž vyhlásil kraj už podeváté, cílem je upozornit na úspěšné obnovy kulturních památek a poukázat na výjimečné stavby v regionu. O cenu se letos ucházelo pět projektů.

Nástroj z roku 1852 je jedním z prvních děl významného albrechtického varhannáře Josefa Predigera. Varhany ukrývají 24 rejstříků a 1298 pišťal. Obnova cenného nástroje trvala deset let a stála 5,5 milionu korun. Téměř polovinu zaplatil Liberecký kraj, přispělo ministerstvo kultury, dárce, pomohly i výtěžky z koncertů. Obnovou prošly varhanní skříň, měchy a pišťaly. Hodnotící komise ocenila zejména vysokou kvalitu restaurátorských a řemeslných prací, která vrátila nástroji původní vzhled i zvuk. (jmn)

Noví kanovníci

Litoměřický biskup Stanislav Příbyl doplnil Katedrální kapitolu u sv. Štěpána v Litoměřicích. Jako sídelní kanovníky jmenoval generálního vikáře Mons. Radka Jurnečka a P. Kamila Škodu, člena kněžské rady a faráře z Bělé pod Bezdězem. Ustanovil je na místa kanovníků, kteří se podle stanov kapituly stali emeritními po završení věku 75 let.

Mons. Radek Jurnečka

Jako čestné kanovníky pak jmenoval dva duchovní z Německa. Prvním je kněz Diecéze Regensburg P. Holger Kuschina, předseda Sudetoněmeckého kněžského díla. „Kněží i věřící německé národnosti byli celá staletí součástí naší litoměřické diecéze – až do poválečného vyhnání. Není to z mé strany jen gesto, ale chci tuto bolestnou historii nejen připomínat, ale dále vést Boží lid na cestě česko-německého smíření,” vysvětlil biskup Stanislav Příbyl.

P. Kamil Škoda

Druhým jmenovaným je P. Sčepan Delan, farář lužicko-srbské farnosti Ralbicy/Ralbitz v Diecézi Dresden-Meissen. „Vedle toho, že během komunismu podporoval naše kněze i věřící nejen pašováním zakázané teologické literatury, usiluje vytrvale o přehranici přátelství národů: německého, lužicko-srbského a českého. Lužičtí Srbové mají k naší diecézi i díky němu pěkný vztah, putují do Bohosudova a Hejnic,” doplnil litoměřický biskup. Noví kanovníci Katedrální kapituly u sv. Štěpána v Litoměřicích budou uvedeni do této služby při slavnosti 28. září v 17 hodin v litoměřické katedrále. (jmn)

Jak by mohl vypadat Dómský pahorek v Litoměřicích?

Plánovanou revitalizaci areálu, který přiléhá katedrále sv. Štěpána představil generální vikář Radek Jurnečka společně s architektkou Richardem Cibíkem a Přemyslem Krejčířikem po nedělní bohoslužbě 8. září v litoměřickém Kostele Všech svatých.

Rekonstrukci by mělo projít Dómské náměstí - obnovu by čekala zeleň, přibudou stromy, nově by měl náměstí zdobit vodní prvek a větší plochy květinových záhonů.

Největší novinkou pro obyvatele Litoměřic je záměr otevřít tzv. biskupskou zahradu veřejnosti, provést v ní zásadní parkové úpravy a i zde obnovit kašnu. Nově by mělo být možné stavět tu i pódium a pořádat veřejné akce.

Náklady se budou pohybovat kolem 40 milionů korun. Projekt financovaný mj. z evropských dotačních titulů je momentálně ve schvalovacím procesu u dotčených úřadů.

Potravinová banka Džbánsko má biskupské požehnání

Ve Velké Černoci na Žatecku se vedle chátrajícího kostela léta měnila v ruinu i místní fara. Dnes tam stojí nový areál Potravinové banky Džbánsko. Září novou fasádou, stejně jako přičelí a věž kostela sv. Václava.

Místní duchovní správce P. Vilém Marek Štěpán OPraem tu na pozemcích někdejší fary a s přispěním Fondu soudržnosti EU, s pomocí řady spolupracovníků, samospráv, státu a České federace potravinových bank vybudoval regionální distribuční sklad jídla.

Z této vsi na Žatecku tak nyní může Potravinová banka Džbánsko pomáhat v pěti okresech Ústeckého a Středočeského kraje asi dvaceti tisícům potřebných. Posledních deset let fungovala jen díky pronajatým náhradním prostorům.

„Vzniklo tu krásné místo, které vyrostlo z ničeho. Jak to tady vypadalo, už dokumentují jen fotky. Byla to moje noční můra. Jako místní farář jsem si říkal, co s tím budu dělat,” dělil se o svou radost z díla P. Štěpán.

Díky dvacetimilionové investici, kterou z 95 procent pokryly evropské fondy, vyrostla na půdorysu fary funkční novostavba, která ve svých útrobách a v hospodářském dvoře ukrývá zázemí orga-

Stálý diakonát ve službě diecézi

Litoměřická diecéze se tak jako další místní církve v naší zemi i v Evropě potýká s nedostatkem svěcených služebníků. Jak uvedl biskup Stanislav Příbyl ve svém listu kněžím, velkou nadějí v tomto ohledu skýtá obnovený stálý diakonát. Rozhodl se proto vytvořit podmínky pro přihlášení a formaci těch mužů, kteří by se pro takovou službu cítili povoláni, jak to určuje Kodex kanonického práva, dokumenty Svatého stolce nebo dokumenty České biskupské konference.

Na výzvu biskupa zareagovalo devatenáct zájemců.

Stálý diakonát byl obnoven v církvi po II. vatikánském koncilu a v České republice se těší poměrně velkému zájmu. Jedná se o první stupeň svátosti svěcení kněžstva a muž, který přijme jáhenské svěcení, má specifické povolání a poslání: je svěcen ke službě v církvi a pro církev. Stálými jáhny se mohou stát svobodní i ženatí muži. „Právě prvek rodinného života a často také občanské povolání umožňuje jáhňům, aby se stali také spojnicí mezi církví a společností. Náročným v jáhenském povolání je nalezení specifické podoby jáhenské služby, která nemá být ani suplováním kněze, ani plněním funkce jakéhosi lepšího ministry,“ zdůraznil biskup Stanislav Příbyl.

Kromě nutnosti vystudovat katolickou teologii nebo obor teologické nauky na vysoké škole je třeba, aby aspiranti jáhenské

Ohlédnutí za diecézní poutí mládeže

Z Teplíc do Litoměřic letos putovala před koncem prázdnin mládež litoměřické diecéze. Byl to 24. ročník a mladí lidé vyprošovali požehnání pro dobré rodiny a nová duchovní povolání. Zároveň nesli své osobní úmysly, které odevzdali při sobotní mši s biskupem v litoměřické katedrále. Letos nás šlo dvacet poutníků.

Sešli jsme se v Teplících při slavení mši svaté. Odtamtud jsme se vydali nocovat do salesiánského

nizace i sklady s potřebnou manipulační technikou a profesionálními chladicími a mrazicími provozy.

Celý areál požehnal ve Velké Černoci biskup Stanislav Příbyl v polovině září. „Ty mě nepřestáváš udivovat,” blahopřál místnímu knězi hned po příjezdu. „Jsem moc rád, že u takového díla je přítomna církev a P. Vilém, který působí jako národní buditel v tomto kraji. Moc mu děkuji za vše, co tady široko daleko dělá,” uvedl při požehnání biskup a dodal: „Církev se snaží být mezi lidmi a lámeme si hlavu, jak jim být blízko a přinést jim kus Boží dobroty, která není předávána jen slovem, ale také skutkem. Jsem rád, že se ti to daří.” (jmn)

služby a později kandidáti jáhenského svěcení prošli formací. Plán formace počítá celkem se čtyřmi roky. Celý proces povede tým, který se skládá z vedoucího, volitelných tutorů a spirituála. Důležitou roli ve formaci stálých jáhňů potom hraje farář farnosti, kde jáhen žije a kde bude působit.

Vedením formace aspirantů na jáhenskou službu a kandidátů jáhenského svěcení biskup pověřil Michaela Koudelku, stálého jáhna, a úlohy spirituála se ujme P. Štěpán Smolen.

Formace začne už v říjnu letošního roku a po prvním roce by příprava měla vyústit v přijetí kandidatury jáhenství od diecézního biskupa. Formační kurs nebude otevírán každý rok. K formaci se už během prázdnin mohli přihlásit muži, ať ženatí, či svobodní, kteří mají maturitu a je jim více než třicet let. Pro udělení jáhenského svěcení bude biskup vyžadovat absolvování vysokoškolského studia v magisterském stupni. Ve vážném případě může biskup dispensovat od magisterské úrovně – bakalářské studium je však nutné dokončit v každém případě. Přijímací pohovory (po podání přihlášky, které se mělo odehrát do začátku září), se budou konat na konci září. Náklady na formaci bude hradit Biskupství litoměřické, příspěvek aspirantů jáhenství bude 5000 Kč na osobu a rok. Je možné přispět větší částkou jako darem na podporu formace trvalých jáhňů. (jmn)

Živého domu. Po večeri jsme si prohlédli Živý dům, měli přednášku o životě salesiána a kardinála Štěpána Trochty, jehož osobnost nás provázela celou poutí v tématických (práce – obět – láska) a ve speciální křížové cestě, která nás provedla částí jeho života, kterou strávil v koncentračních táborech: Terezín, Mauthausen, Dachau.

Proputovali jsme zas kousek diecéze, přitom již podruhé začala naše pouť v Teplících. Naše trasa vedla Teplice – Osek – Kostomlaty pod Milešovkou – Třebenice – Terezín – Litoměřice. O naši duchovní stravu se starali kněží, kteří jsou sami ostřílení poutníci: Jiří Smolek, Vít Jůza a Václav Čunek. Každý den jsme měli mši svatou, ať to bylo ve farním kostele, v klášteře nebo v přírodě. Procházeli jsme různorodou krajinou: městem, těžební krajinou, lesem, loukou, golfovým hři-

P. Vilém Marek Štěpán OPraem je statutárním zástupcem místní potravinové banky jako dobrovolník. Jeho farní obvod přítom zahrnuje 43 obcí, spravuje 26 kostelů a kaplí a věnuje se řadě pastoračních i charitativních aktivit.

Regionální potravinová banka Džbánsko je součástí republikové sítě čítající patnáct profesionálních skladů a distribučních center, které mají status potravinářských provozů. „Mají plně regály díky pomoci ze supermarketů a my tak máme možnost pomáhat. Loni jsme také zachránili neuvěřitelných 26 milionů porcí jídla z restaurací,” připomněl předseda České federace potravinových bank Aleš Slaviček. (jmn)

služby a později kandidáti jáhenského svěcení prošli formací. Plán formace počítá celkem se čtyřmi roky. Celý proces povede tým, který se skládá z vedoucího, volitelných tutorů a spirituála. Důležitou roli ve formaci stálých jáhňů potom hraje farář farnosti, kde jáhen žije a kde bude působit.

Vedením formace aspirantů na jáhenskou službu a kandidátů jáhenského svěcení biskup pověřil Michaela Koudelku, stálého jáhna, a úlohy spirituála se ujme P. Štěpán Smolen.

Formace začne už v říjnu letošního roku a po prvním roce by příprava měla vyústit v přijetí kandidatury jáhenství od diecézního biskupa. Formační kurs nebude otevírán každý rok. K formaci se už během prázdnin mohli přihlásit muži, ať ženatí, či svobodní, kteří mají maturitu a je jim více než třicet let. Pro udělení jáhenského svěcení bude biskup vyžadovat absolvování vysokoškolského studia v magisterském stupni. Ve vážném případě může biskup dispensovat od magisterské úrovně – bakalářské studium je však nutné dokončit v každém případě. Přijímací pohovory (po podání přihlášky, které se mělo odehrát do začátku září), se budou konat na konci září. Náklady na formaci bude hradit Biskupství litoměřické, příspěvek aspirantů jáhenství bude 5000 Kč na osobu a rok. Je možné přispět větší částkou jako darem na podporu formace trvalých jáhňů. (jmn)

těm. Počasí nám přálo více, než jsme sami chtěli, bylo totiž slunečné bez mráčku. A kde skládá hlavu takový poutník? Ať už je to vrzající postel v klášteře, ale také pod hvězdným nebem, na hradě nebo na zahradě u dobrodinců, kteří nás královsky pohostili. Je krásné, že takoví lidé ještě jsou.

Na závěrečný úsek z Terezína do Litoměřic se k nám přidal biskup Stanislav. Když jsme doputovali do samotného cíle pouti, pozval nás k sobě domů – do biskupské rezidence na džus a kafe. Po závěrečné mši v katedrále jsme ještě zašli na hřbitov pomodlit se k hrobu kardinála Trochty.

Chtěla bych poděkovat všem, kdo na nás pamatovali v modlitbách, a těm, kdo nám jakkoliv cestou pomohli nebo nám věnovali oběrstvení.

Hana Tahotná, Diecézní centrum mládeže

Po většině z nás se tak velké oběti nežádají

Co se stalo 11. září 2004 v Třebenicích?

V sobotu 11. září 2024 přivolala paní, co otci Ladislavu pomáhala s prepisováním textů, hasiče. Uviděla totiž, že na faře hoří. Hasiči, kteří požár likvidovali, našli na podlaze ohořelé farářovo tělo. Ladislavovi už nebylo pomoci. Oheň předtím založili pachatelé vloupání, aby zahladili stopy po zločinu. Na faru pronikli ze zadu a po žebříku vlezli do patra. Farář je ale zřejmě přistihl a oni se ho zbavili tím, že ho několika ranami do hlavy zabili a pak okolí činu zapálili.

Dvanáctičlenný zvláštní tým kriminalistů se poté pustil do pátrání. Výsledkem bylo, že už v úterý 14. září zadržela pohraniční policie ve Valticích poblíž hraničního přechodu 26letého Rudolfa Šamka z Teplicka. Severočeským kriminalistům, kteří si pro něj dojeli, se posléze k činu přiznal. Jen za několik hodin poté byl jako spolupachatel obviněn teprve 15letý mladík z Lounská, který byl zadržen přímo v Třebenicích. I on se k hrůznému činu doznal.

časopis Zdislava, září 2004

Přesně před dvaceti lety v Třebenicích dva mladíci asi hodinu bili a mučili starého kněze Ladislava Kubíčka, pak ho zabalili do koberce, polili benzínem a zapálili.

Deset let nato poslal ten mladší z nich, kterému bylo v době vraždy patnáct let, omluvný dopis do Katolického týdeníku. Mimo jiné v něm píše: „Trest, který jsem dostal, se může někomu zdát přiměřený, ale já uvnitř sebe cítím, že žádný jakkoliv drsný trest nemůže splatit to, co jsem udělal. Ladislav Kubíček byl ve všech ohledech výjimečný člověk. Tento člověk uklízel nečistoty v lidských srdcích pomocí lásky a víry. Uklidnil nesčetně moc srdcí, dokonce i to mé. Bohužel mi trvalo až moc dlouho, než jsem tomu porozuměl.“

Obě postavy toho příběhu dobře znám: s Ladislavem jsem se setkal už jako bohoslovec v Litoměřicích, kde nám dával přednášky o pastoraci manželů, ale tajně, protože na to neměl státní souhlas. On byl totiž původně lékař, gynekolog, takže znal všechny možné problémy manželů velmi blízka. Jako mladí nezkušení bohoslovci jsme to doslova hlтали. A setkával jsem se s ním i později. Vždycky z něj vyzařovalo cosi řekl bych ježíšovského: zájem o člověka, touha každého vyslechnout, každému být nablízku, s každým jít kus cesty.

No a Lukáše, jeho vraha, jsem poznal, když jsem byl kaplanem v bělušické věznici. Nějakou dobu mu trvalo, než dostal odvahu se se mnou setkat. Báł se, že ho odsoudím. Když jsme se konečně sešli, tak mi říkal: „Víte, já se tvářím jako by nic, ale ve skutečnosti prožívám těžké chvíle. Hlavně v noci: už léta mívám sny, ve kterých se mi ukazuje pan Kubíček, a já se vždycky snažím před ním utéct nebo se někam schovat, protože se bojím, že mě potrestá. Pak se budím, nemůžu spát, mám strašné výčitky svědomí a nevím, co s tím mám dělat.“

Tak jsem začal s Lukášem pracovat. Přemýšlel o sobě, pociťoval lítost. Zapůsobila na něj knížka Marie Svatošové Až k prolití krve: dosud netušil, jak vzácného člověka připravil o život. Přijal svátost smíření, omluvil se církvi, navštívil ho biskup a podal mu první sváté přijímání. Po propuštění se snažil o dobrý život, ale mnohaletý pobyt mezi zločinci v něm zanechal příliš silné stopy. Nakonec to nezvládl, dnes se o něj starají kaplani v jiné věznici. Pořád ale věřím, že jeho víra i lítost je upřímná.

Myslím, že je důležité připomínat si naše mučedníky. Někteří zemřeli jen proto, že vyznávali křesťanskou víru, jiní proto, jako otec Ladislav, že podle té víry důsledně žili. Před pár dny byl v Šaštině prohlášen za blahoslaveného Ján Havlík, který prožil jedenáct let v komunistických lágrech a zemřel na následky mučení v 37 letech. A to všechno jen proto, že vstoupil do řádu Lazaristů a chtěl se stát knězem. Mohli bychom pokračovat, podobných příběhů jsou dějiny plné. A současnost ještě víc.

Odhaduje se, že jen za posledních sto let položilo život pro svou víru víc lidí než za předchozích 19 století.

Po většině z nás se tak velké oběti nežádají. Buďme za to Bohu vděční, protože to vůbec není samozřejmé. Ale počítat s nepochopením, někdy i výsměchem nebo odsouzením kvůli tomu, že jsme věrni evangeliu, to by mělo patřit k naší základní výbavě.

Když se vrátím k Ladislavu Kubíčkovi, tak on znal ty kluky, chodili na faru a taky mu čas od času něco ukradli. Přesto před nimi nezavíral dveře. Lukáš mi vyprávěl, jak se to všechno stalo: v noci na diskotéce mu došly peníze, a tak šli s kamarádem na faru. Mysleli si, že farář není doma. Vysklili okno, ale on tam byl, nachytil je a oni ho začali mlátiť. „Já jsem sice kradl,“ říkal Lukáš, „ale nikdy jsem nikomu neublížil. Teď když už jsme ho začali mlátiť, jsem měl najednou hrozný strach, že kdyby se z toho dostal, tak by se na mě zlobil a určitě by mě udal policii. A v tom zmatku mě nenapadlo nic jiného, než ho zabít.“

Ano, je to drsné, ale Ladislav byl i na takový konec připraven. Marie Svatošová zaznamenala rozhovor, který s ním vedla dva dny před jeho smrtí: „A co ti parchanti? Nevykradli tě zase?“ Napomenul ji: „Jsou to duše a nikdy nemůžeš vědět, jestli se někdo z nich neobráť.“ „Jednou tě tu některý z nich něčím majzene nebo ubodá,“ namítla. „Tak budu mučedníkem. Pastýř musí být ochoten položit život za své ovce,“ uzavřel.

A já teď prosím Ladislava, který je tak blízko Bohu, ať se u něj přimlouvá: za mě a za nás všechny, abychom měli sílu vyznávat svou víru slovem i skutkem, i kdyby nás to mělo něco stát; a za Lukáše a Rudolfa, kteří už prošli očistnou lítostí a dostali Boží odpuštění, aby se z nich stali opravdu dobří lidé.

P. MICHAEL MARTINEK SDB
(redakčně kráceno,
plnou verzi lze nalézt na www.michael-martinek-sdb.cz)

Busta P. Ladislava Kubíčka
- pamětní deska
na faře v Třebenicích
Snímek: Jiří Nývlt

Tomáš: P. Ladislava Kubíčka jsem poznal v roce 1970, kdy se tady v Litoměřicích sešla stovka mladých lidí na exerciciích – měl pro nás přednášku a velmi nás zaujal. Hlubší kontakt s ním jsem měl, až když jsme s mojí první ženou Danou čekali první dítě, Moniku. Moje paní byla tehdy po léčbě kožního nádoru, melanomu. Lékaři nás dost brutálně nutili k interrupci. Měli jsme už vypsané předoperační vyšetření na potrat a paní primářka nabízela, ať oslovíme Vatikán, že nám to určitě povolí a ona že nám k tomu dá medicínské dobrozdání. Když viděla, že jsme neústupní, tak zvyšovala hrozby rizikem případného poškození plodu až na devadesát procent – to kvůli předchozí onkologické léčbě.

Ludmila a Tomáš Smolkovi

a jejich vzpomínka na P. Ladislava Kubíčka

Chtěli jsme mít jistotu v našem odmítavém rozhodnutí, a tak jsme se za P. Kubíčkem - knězem a lékařem v jedné osobě - vydali do Sloupu v Čechách, kde byl tehdy farářem. Řekl nám svůj názor na věc a vyložil, že jsou zkušenosti z medicíny, kdy nádor v době těhotenství vlivem hormonálních změn zastaví růst. Nechal nás svobodnými, k ničemu nenutil. Utvrdilo nás to v rozhodnutí na potrat nejít, a tak jsme se stali rodiči našeho prvního dítěte, Moniky. Dnes Markové, ředitelky Hospice sv. Štěpána. Kdybychom tenkrát poslechli paní primářku na kožním oddělení v Ústí nad Labem, tak by dnes hospic neměl právě tuhle ředitelku.

Nad mojí paní bohužel rakovina zvítězila. Po roce od narození Moniky se u ní objevily recidivy nádoru a zemřela v červnu roku 1977.

Ludmila: Já jsem ho poznala v sedmnácti letech, když jsme přijeli na brigádu do Sloupu v Čechách. Bylo nás šest mladých lidí a jeli jsme tam na týden a nakonec tam zůstali měsíc a naši nás ani nemohli dostat domů, jak se nám tam líbilo. Byla tam pes-trá společnost mladých i starších lidí – P. Kubíček dokázal stmelit všechny věkové kategorie, byl to výjimečný a charismatický kněz. Uměl nás oslovit tak moc, že při každém volnu jsme jezdili přes celou republiku z Blatnice pod Svatým Antonínkem až do Sloupu. Pracovala jsem pak s mládeží a tohle pomáhání na opravách kostelů mi vydrželo, cesty za ním jsem pak organizovala pro celé skupiny. Poznávali jsme ho při práci, večer mívával přednášky, formoval a vedl nás příkladem své skromnosti a úžasné pracovitosti.

Oslovoval svou opravdovostí a neustálým kontaktem s Bohem. Byli jsme pořád na lešení a nikdy se nikomu nic vážného nestalo. Říkal, že je to zázrak, a pořád nás vyzýval k opatrnosti.

Dvacet let bez P. Ladislava Kubíčka

Vysoká, lehce sehnutá postava, svižný krok, husté bílé, nazad sčesané vlasy, vldný pohled, pevný stisk ruky, klidná mluva, pečlivě volená slova, pochopení a povzbuzení. Pracovitost, skromnost, pokora. Ladislav Kubíček by v paměti svých farníků mohl zůstat i takto. Muž pohnutých osudů, vzděláním a praxí lékař, tajně vysvěcený římskokatolický kněz. Z rodného Rachova na Podkarpatské Rusi odešel do Brna na gymnázium. Po roce 1945 nastoupil na studia medicíny. V ní získal nejen praktickou přípravu; s lidmi soucítit. V oboru nesměl působit: byl pro „náboženské vystoupení ze zdravotnictví vyhozen“.

Dvacet let po uvedení do kněžské služby a vynuceném střídání farnosti doputoval v říjnu 1987 do Frýdlantu v Čechách. Zde se oddaně ujal oživení mnohdy zpustlých, ztichlých příhraničních kostelů. Do farní kroniky děkanského chrámu rok po roce zapisoval, který kostel či kaple po opravě střechy, fasády a vnitřních prostor díky práci farníků a přátel opět slouží.

V letech 1988 až 1992 P. Kubíček zachránil a bohoslužbám zpřístupnil kostely a kaple v obcích Bílý Potok, Hejnice, Kunratice, Habartice, Bulovka, Dolní Oldříš, Višňová, Dětrichov, Ves, Arnoltice (na kostel už byl připraven dokonce demoliční výměř!) a Andělka. P. Kubíček

ček neváhal a leckdy i v nebezpečí pracoval všude, ač už překročil šedesátku, tehdy věk odchodu na odpočinek.

Nevím, jak a kdy odpočíval. Měl čas vracet se ke svým houslím? Kromě všech kněžských povinností se věnoval všem, kdo ho v jeho rozsáhlé farnosti potřebovali. Obětavě rozvážel venkovským babičkám až domů Katolický týdeník. Při tom s nimi aspoň krátce promluvil. Vždy po něm zůstala dobrá nálada. Opravdu nevím, při čem tento laskavý muž odpočíval – vždyť kromě stálé péče o lidi a kostely psal knížky, vedl obsáhlou korespondenci, vyřizoval soukromé telefonáty i úřední věci. Když v červnu 1993 odcházel do Bohušovic nad Ohří, lidé z jeho nejseverněji položené farnosti, frýdlantského výběžku, upřímně tesknili. Na „svého“ kněze nikdy nezapomněli. Potvrdili to i po 20 letech, když se s ním přišli rozloučit do litoměřické katedrály. Otřes, který v nich vyvolala strašná zpráva o zavraždění jejich dobrého pastýře na faře v Třebenicích 11. září 2004, lze stěží vyličit. Pachatelé zločinu byli brzy odhaleni a odsouzeni. Posmrtným zadostičiněním se stalo aspoň odhalení pamětní desky na faře, kde tragicky skončil. Život P. Kubíčka popsala MUDr. Marie Svatošová, jeho blízká spolupracovnice. Díky ní vyšla vzpomínková knížka jeho farníků z různých částí českých zemí i soubor páterových promluv. Jeho památka je stále uchována na internetu: fotografie, sdělení při duchovních cvičeních i životopisné vyprávění Než bude pozdě (2001). Pater Ladislav pěkně kreslil. Lístky s vyobrazením kostelů či kaplí posílal svým dopisovým přátelům. Zůstaly i mně jako milá vzpomínka na studentská setkávání ve Frýdlantě či jinde. P. Kubíček po sobě zanechal nejen zachráněné kostely, ale i vztahy a životy. Jen ten svůj zachránit nemohl.

Milan Svoboda, katedra historie FP TU v Liberci

Snímky P. Ladislava Kubíčka z jeho kněžského působení archiv manž. Smolkových

Salesiánský Živý dům

startuje novou sezónu

Teplíční salesiáni otevřeli na konci června komunitní centrum Živý dům. Teď v září ho naplnili děti a mladí lidé.

Se začátkem nového školního roku dům ožil. Zahajovací akce plná her a dobrodružství přilákala nejen děti, ale i dospělé, pro které tu nachystali Rodičovskou kavárnu. A tak mohli tátové a mámy rovnou přihlašovat své ratolesti do kroužků. Letošní novinkou jsou vedle těch zcela otevřených (kam může v duchu salesiánské pedagogiky přijít prakticky každé dítě z ulice) také kroužky uzavřené.

„Otevřené probíhají každý den odpoledne. Jsou to ping-pong, výtvarka nebo různé sportovní hry. Děti se na nich mohou střídát, volně přebíhat. Není to systematická a dlouhodobá činnost,“ popisuje pedagožka a manažerka Salesiánského střediska volného času Teplice Pavlína Mašková. Uzavřené kroužky budou mít naproti tomu pevně stanovenou kapacitu, obsah a budou na příštích deset měsíců nabízet na sebe navazující aktivity. Salesiáni pro děti chystají sebeobranu, tvůrčí dílny, logopedii, kutilství, vaření či herecký ateliér. „Od začátku letošního roku totiž na ministerstvu změnili dotační systém a pro nás to znamenalo pokles podpory naší práce o několik milionů. V Teplicích však potřebujeme salesiánskou práci s dětmi a mládeží udržet a finančně zajistit. A tak jsme museli některou naši nabídku kroužků zpoplatnit. Děláme to proto, abychom nikoliv vydělali, ale přežili,“ zdůrazňuje peda-

gožka a manažerka střediska. Celý tým podle jejích slov věnoval spoustu času a práce tomu, aby Živý dům zůstal nízkoprahový a nabízel salesiánskou pedagogiku i pro děti ze sociálně a kulturně znevýhodněného prostředí. „Situace v Teplicích je v tomto ohledu specifická. Je proto nutné, aby převážná část naší činnosti byla nízkoprahová a finančně dostupná,“ vysvětluje Pavlína Mašková.

Kolik dětí novým Živým domem v Teplicích projde, zatím salesiáni nevědí, ale vzhledem k větší kapacitě budovy očekávají nárůst zájmu. V malém středisku ve městě to dosud bylo kolem 400 dětí ročně, přičemž denně jich z tohoto počtu přicházelo kolem padesáti.

Tři desetiletí

V Teplicích působí salesiáni už tři dekády, ale středisko do poloviny letošního roku sídlilo v pronájmu. Vybudovat vlastní se rozhodli před pěti lety, kdy za podpory salesiánské provincie koupili budovu bývalých jeslí v Trnovanech.

„Děkuji všem, kteří tento projekt podpořili a že jsme se v roce 2019 mohli společně vydat na tuto dobrodružnou cestu,“ uvedla ředitelka salesiánského střediska Vendulka Drobná.

Nové středisko ocenili i zástupci veřejné správy. „Tady se stal zážrak,“ konstatoval při slavnostním otevření senátor Hynek Hanza. „Když za mnou paní Drobná před lety přišla s vizualizací plánů, řekl jsem jí: ‚To ale přece nemůžete zvládnout. To je obří.‘

Ale oni to dokázali,“ vzpomenu na začátek velkého a nákladného projektu.

Vyjít lidem naproti

„Děkuji vám za vzor, který bychom rádi následovali v celé diecézi. Aby lidé nechodili za námi, ale my jsme šli za lidmi. Velmi si vážím toho, že jste se rozhodli, vy salesiáni, vyjít naproti mladým lidem, kteří to potřebují. Považuji tento projekt za jeden z nejnadanějších pastoračních projektů v celé diecézi,“ zdůraznil biskup Stanislav Příbyl, který Živý dům požehnal.

Do Trnovan se nyní přesouvají všechny salesiánské aktivity, vyjma nízkoprahového klubu v Proseticích. Základními kameny péče salesiánů tu zůstávají kroužky a programy pro děti a mládež, často ze sociálně znevýhodněného prostředí. Nabídka se ale rozšiřuje o zmíněné uzavřené a placené kroužky a přibudou i aktivity pro maminky a předškolní děti nebo pro seniory. Více informací na stránkách www.salesianiteplice.cz.

Rekonstrukce stála necelých 98 milionů korun. Hlavním investorem a také majitelem budovy je salesiánská provincie, na projektu se finančně podílelo město Teplice, Ústecký kraj, litoměřické biskupství, komunita salesiánů v Teplicích, Nadace PPF, Kirche im Not a Konference vyšších představených mužských řeholí.

Karel Pučelík a Jiří Nývlt

Celostátní misijní kongres bude v Litoměřicích

Poprvé od covidu, tedy po pěti letech, se koná celostátní misijní akce pro děti i dospělé nazvaná misijní kongres. Hostí ji litoměřická diecéze ve spolupráci s pražskou arcidiecézí, a to v sobotu 19. října. Podrobnosti o akci připravil jeden z organizátorů, diecézní ředitel Papežských misijních děl P. Pavel Morávek.

Co je to misijní kongres?

Misijní kongres je celostátní setkání, které se konávalo přibližně jednou za tři roky. Letošní kongres v Litoměřicích by měl být první po covidu. Doufáme, že se tradice v nějaké podobě obnoví. Slovo kongres je trochu zavádějící, protože to první, co člověka většinou napadne, je nějaký cyklus přednášek pro dospělé. Ty zbožnější napadne možná spojení „eucharistický kongres“. Jedná se ovšem o celostátní misijní kongres dětí - tedy především setkání dětí, které jsou nějak zapojeny do činnosti pro misie. Nejvíce děti tedy čekám z Misijních klubek, ale nejen z nich.

S kým se setkám?

Když to vezmeme odzadu, tak je to setkání dětí navzájem. Poznání dalších dětí z různých koutů státu. Uvidíme, nakolik bude opravdu celostátní. Je dobré, aby se děti povzbudily navzájem. Navzájem prožily misijní den. Naplnily se radostí a horlivostí do dalších misijních úkolů. Aby bylo více pevnějších mostů.

Pokud se vrátíme k tématu setkání, tak je to setkání s otcem biskupem Stanislavem Příbylem. Doufám, že radost a povzbuzení to bude i pro jeho pastýřskou službu. Kde je biskup, tam je církev. Je to tedy i setkání s litoměřickou církví. Program začíná v srdci diecéze, v katedrále. A tím nejcennějším, co nám Pán dal: mší svatou.

Po čem touží každý misionář?

Začneme společnou modlitbou, abychom chválili Boha, děkovali mu za přijatá dobrodíní, prosili za děti a misionáře na misiích, i za sebe navzájem, prosili také o odpuštění naší malé lásky a ostatních hříchů, které občas natropíme. Smysl je tedy setkat se s Bohem. Přijmout jeho Tělo, pokud už chodím ke svatému přijímání. Protože eucharistie (Tělo Kristovo) je zdrojem a vrcholem

Některé praktické informace pro účastníky

- zázemí a registrace pro misionáře bude v budově kurie (Dómské nám. 9)
- parkování je možné např. na Mírovém náměstí
- mše svatá s biskupem Stanislavem Příbylem bude v katedrále od 10.00
- ministranty prosíme o příchod v 9.30
- oběd bude z vlastních zásob
- odpoledne je hra ve skupinkách po městě (cesta cca 3 km)
- předpokládaný konec je v 17.00
- možnost ubytování je u Sv. Štěpána (bývalý seminář): www.inprincipio.cz

Prosíme o předběžnou registraci

Kontaktní osoba:

Pavel Morávek (moravek@dltm.cz, 605 427 326)

Další informace: www.dltm.cz/pmd

Základním posláním Živého domu je tvořit zázemí i pro děti a mládež

našeho vnitřního života. Bez eucharistie to nejde. Žádný křesťan, nejen misionář, bez ní daleko nedorazí.

Co znamená téma „Kalich požehnání“?

Od mše svaté, zdroji mnoha milostí, které nám Pán chce dát, se dostáváme právě k tématu letošního kongresu: kalichu požehnání. Každý misionář ví, že nebudeme-li jíst tělo Syna člověka a pít Jeho krev, nebudeme mít v sobě život. Kdo jí Ježíšovo tělo a pije Jeho krev, má život věčný a on nás vzkřísí v poslední den. Pro každého křesťana je potřebný kalich požehnání – kalich s krví našeho Pána, kalich jeho lásky, zpřítomnění jeho oběti na kříži. Bez kalicha není podstatné setkání se vzkříšeným, oslaveným Ježíšem.

A co mě ještě v Litoměřicích čeká?

Po mši svaté bude přizemnější pokrm – oběd z vlastních zásob. Po tomto posílení bude odpoledne hra po městě ve skupinkách. Děti budou do skupinek rozděleny před hrou. Malí misionáři budou shánět kalich pro velké misionáře, aby mohli i v misiích pít z kalichu požehnání. Během hry by měly děti ujít přibližně tři kilometry a navštívit některá místa Litoměřic, tohoto krásného historického města. Čeká je několik kostelů, bývalý seminář, hospic, věž katedrály a další zákoutí města. A na těchto místech různé úkoly, za které získají prostředky pro kalich. Zapojit bude potřeba nejen svaly a rychlost, postřeh, inteligenci, ale i například navzájem spolupracovat. To vše potřebuje i misionář.

Pokud budou děti dostatečně šikovné a doufám, že budou, měly by společnými silami sehnat zmíněný kalich požehnání pro misionáře. Děti za své výkony mohou získat i další hodnotné ceny. Po předání kalichu děti a jejich doprovod dostanou požehnání pro cestu zpět do svých domovů.

PODÍVEJTE SE NA JEŽÍŠE
OČIMA TĚCH,
KTEŘÍ SE S NÍM SETKALI

SERIÁL

VYVOLENÍ THE CHOSEN

V TELEVIZI NOE

S ČESKÝM DABINGEM

KAŽDOU SOBOTU VE 20.05
REPRÍZA V NEDĚLI V 17.00

Prosíme, podpořte televizi Noe, aby mohla zakoupit licenční práva pro vysílání dalších dílů seriálu The Chosen. Dárcům, od kterých budeme mít korespondenční adresu, zašleme potvrzení o obdržení daru. Jako variabilní symbol použijte své datum narození. U bankovního převodu uveďte do zprávy pro příjemce svoji adresu. Děkujeme

QR Platba

Nadační fond Telepace
Kostelní nám. 2, 702 00 Ostrava

tel.: 595 177 301
e-mail: info@tvnoe.cz

www.tvnoe.cz

Od začátku dubna uvádíme každý týden na našich obrazovkách seriál The Chosen. Předpokládám, že nikoho z vás, pravidelných diváků, tato informace nepřekvapuje. Od chvíle, kdy jsme měli možnost zakoupit vysílací práva na tento seriál, jsem osobně tušil, že vysílat The Chosen na TV Noe je správná volba a že plody, které by to mohlo přinést, jsou veliké.

Když jsem totiž před dvěma roky první tři série osobně zhlédl, nejen že se mi to docela líbilo po filmařské stránce, ale především mi to pomohlo mnohem osobněji vstoupit do dynamiky biblických příběhů a osoby samotného Ježíše. Kvůli tomu ostatně Bible byla napsána – ne jen aby se četla, ale aby se žila a aby Boží slovo prostoupilo každodenní život čtenáře. Samozřejmě je důležité si uvědomit, že seriál není Boží slovo. Kdykoliv někdo o Ježíši káže, točí, mluví, maluje, zpívá nebo cokoli jiného, nikdy nepostihne to, jak to ve skutečnosti bylo – může se k tomu pouze více či méně přiblížit. Proto nám nezbyvá nic jiného než poctivě

studovat Bibli a na základě pochopeného Božího slova zkusit interpretovat tuto zvěst do dnešní doby.

A tak to dělají tvůrci seriálu. Vycházejí z poctivé biblistiky (konzultují seriál s odborníky z řad katolíků, židů i protestantů) a snaží se nás vtáhnout do děje nejen Ježíše samotného, ale také postav, které v evangelním příběhu vystupují. Jistě jste si všimli, že do seriálu některé postavy také přidávají, ale vždy s úmyslem zachovat logiku evangelia a umožnit divákovi, aby se dokázal do příběhu Ježíše Krista ještě více osobně vložit.

Hned po prvním díle jsem si uvědomil, že jednotlivé díly obsahují tolik myšlenek a materiálu, že mnoho z toho divákovi uniká. Proto jsem začal vytvářet komentáře, které mají pomoci zahlédnout ještě větší hloubku reálií, témat a nápadů a tím přinést ještě větší plody. Určitě si nedělám patent na pravdu a předpokládám, že jednotlivé díly ve vás vyvolávají ještě mnohem více věcí, než je řečeno v ko-

mentářích. Zdá se však, že komentáře jsou pro některé z vás inspirací a vážíme si každé vaší reakce.

A protože se zdá, že sledování The Chosen přináší nemalou inspiraci a myšlenek, rádi bychom vám nabídli, abyste nám (a také ostatním divákům) napsali, co vás osobně oslovilo, s čím jste se ztotožnili a co nového vám seriál přinesl. Z těchto vašich „svědectví“ čas od času vytvoříme pořad (případně je zveřejníme na webu či našich sociálních sítích), a tím budeme moci vidět, jak stejné biblické příběhy u mnohých z nás rozeznávají úplně jiné struny a vzájemně se tak obohacovat. Budete-li chtít něco takového napsat, pak pište na email thechosen@tvnoe.cz.

Jen pro informaci – tvůrci plánují natočit 7 sérií po 8 dílech a v současnosti se točí už 5. série. TV Noe má zakoupená práva na 3 série a jednáme o zakoupení série čtvrté.

P. Libor Všetula SDB, průvodce seriálem

PAPEŽSKÉ MISIJNÍ DÍLO DĚTÍ A LITOMĚŘICKÁ DIECÉZE ZVOU NA 8. CELOSTÁTNÍ MISIJNÍ KONGRES DĚTÍ KALICH POŽEHNÁNÍ

V LITOMĚŘICÍCH 19. 10. 2024

PROGRAM:

- 10.00 MŠE SVATÁ V KATEDRÁLE
- OBĚD Z VLASTNÍCH ZÁSOB
- ODPOLEDNÍ HRA PO MĚSTĚ ANEB POJĎME NAJÍT ZTRACENÝ KALICH!
- PŘEDPOKLADANÝ KONEC KOLEM 17. HODINY
- MOŽNOST UBYTOVÁNÍ U SV. ŠTĚPÁNA

missio.cz
Papežská misijní díla

PŘIHLAŠOVÁNÍ A VÍCE INFO ZDE:

www.dltm.cz/pmd

TĚŠÍME SE NA VÁS!

Štěpán Trochta

jako litoměřický biskup

Štěpán Maria kardinál Trochta, SDB

*26. března 1905 Francova Lhota +6. dubna 1974 Litoměřice)

Byl jedním ze zakladatelů české provincie salesiánů a 17. litoměřický biskup.

Za druhé světové války podporoval protinacistický odboj, za což byl zatčen a poté vězněn v koncentračních táborech s doložkou „návrát nežádoucí“. Přežil a po válce jej Pius XII. jmenoval litoměřickým biskupem, svěcení přijal 16. listopadu 1947 v Praze. Jako biskupské heslo si zvolil Actio-sacrificium-caritas (česky: Práce-obět-láska).

Po únoru 1948 byl mluvčím biskupské konference při jednání s komunistickou vládou. V letech 1950–1953 byl nejprve nezákonně internován, v roce 1954 (po roce ve vazební věznici) odsouzen ve vykonstruovaném procesu na 25 let a vězněn v nejtěžších komunistických žalářích. V roce 1960 propuštěn na amnestii a opět internován. Až v roce 1968 začal znovu spravovat diecézi. V roce 1969 jej Pavel VI. jmenoval kardinálem „in pectore“. Zemřel 6. dubna 1974 na mozkovou mrtvici „uřván k smrti“ krajským církevním tajemníkem Karlem Dlabalem (funkce ustavená vládnoucí KSČ pro dohled nad církví).

Komunistické úřady se snažily klást překážky v účasti na pohřbu 16. dubna 1974 v Litoměřicích, zahraniční hosté nesměli koncelebrovat mši svatou či na pohřbu mluvit. Některým nebyl dovolen vjezd do země (např. polskému primasovi Wyszyńskému). Tehdejší krakovský arcibiskup Karol Wojtyła (pozdější papež sv. Jan Pavel II.) během posledního rozloučení porušil zákaz úřadů a přenesl nad rakví krátký proslov, v němž kardinála Štěpána Trochtu označil za mučedníka.

Zamýšlený beatifikační proces kardinála Trochty se nachází ve fázi sběru materiálů.

Více o něm, včetně jeho promluv naleznete na www.dltm.cz/50-let-od-pohrbu-stepana-trochty

Štěpán Trochta byl litoměřickým biskupem od intronizace 23. listopadu 1947 až do smrti 6. dubna 1974. To je 26 a půl roku. Fakticky tuto službu vykonával jen ve dvou poměrně krátkých obdobích.

To první skončilo 19. července 1950, kdy byl z nařízení Státní bezpečnosti izolován v biskupské rezidenci. Fakticky mu to znemožnilo plnohodnotně vykonávat biskupský úřad; 6. listopadu 1951 nastoupil na nařízenou zdravotní dovolenou a správu diecéze předal státem vnučenému generálnímu vikáři Eduardu Olivovi. Ten se pak stal plnohodnotným správcem diecéze (kapitulním vikářem) po Trochtově zatčení 16. ledna 1953.

Druhá část Trochtova řádného působení v úřadu litoměřického biskupa začala 1. září 1968 jeho slavným návratem do Litoměřic po období věznění, civilního zaměstnání a internace. Skončila až jeho úmrtím. Fakticky tedy stál v čele diecéze v součtu 8 let a 4 měsíce.

Rozvrácená diecéze

Vždy přišel do rozvrácené diecéze. V roce 1947 se jí ujal po odsunu německého obyvatelstva, které většinou žilo v takřka dvou třetinách jejího území. S těmito lidmi odešla i velká část diecézního kléru a řeholních společenství. Mezery v řadách duchovenstva se Trochtovi dařilo zaplnit jen obtížně, svízelná byla i samotná pastorace nového obyvatelstva českého pohraničí. Jen čtvrt roku po biskupově příchodu do Litoměřic se v Československu chopili moci komunisté se svou snahou podrobit si církev.

Když se Štěpán Trochta vracel do diecéze po svém věznění, její vnitřní fungování značně ochromil trvalý nedostatek kněží, masivně postupující ateizace obyvatelstva a jeho dlouhodobá nepřítomnost.

V obou případech se Trochta snažil dát diecézi dohromady, přičemž je překvapivé, jak byla jeho činnost v jádru vždy podobná: nejprve se kolem sebe snažil shromáždit skupinu schopných spolupracovníků, přičemž vhodně kombinoval znalce diecézního prostředí se „svými“ salesiány. Nedostatek kněží se snažil řešit „nábořem“ zejména v morav-

ských diecézích. Po roce 1968 se pak nebál ustanovovat v litoměřické diecézi duchovní, kteří byli předtím věznění či jinak perzekvováni, případně také (nejčastěji právě Trochtou) tajně vysvěcené kněze. Např. v Teplících se mu na několik málo let podařilo založit komunitu salesiánů, v Jablonném pak dominikánů. Usiloval o centralizaci diecézní správy, zapojení řady kněží do jejího vedení v různých poradních orgánech a např. v roce 1969 po II. vatikánském koncilu ustanovil první kněžskou radu litoměřické diecéze, která měla (dnes neuvěřitelných) 22 členů. Chtěl diecézi poznat do hloubky, což dělal nejen při pastoračních návštěvách, ale také zjišťoval skutečný stav pomocí dotazníků – například v roce 1972 sondoval, jak se podařilo uvést do života liturgické reformy II. vatikánského koncilu.

Patronka diecéze

Vyzdvihnout lze jistě i snahu o svatořečení bl. Zdislavy z Lemberka. Již v roce 1949 založil za tímto účelem speciální a početnou diecézní komisi, která se však kvůli komunistickému převratu a perzekuci církve sešla asi jen dvakrát a až později na její činnost navázali dominikáni, kteří tento proces v roce 1995 také úspěšně dotáhli do konce. Osobu patronky litoměřické diecéze se Trochta snažil výrazně aktualizovat a věřícím v diecézi (zejména nově přichozím) ji představoval jako apoštolku severočeského pohraničí, která sem přišla podobně jako oni z velké dálky a snažila se duchovně vzdělávat zdejší tehdy ještě (a nyní již znovu) křesťansky nezasaženou krajinu.

Spolu s lidmi

Trochta rád a často navštěvoval farnosti své diecéze, kde byl vždy srdečně vítán. Farníci si po roce 1947 do Trochty projektovali své vize lepší budoucnosti: stejně jako oni i on byl v diecézi nový. Po roce 1968 byla již samotná přítomnost plnoprávného biskupa ve farnosti něčím takřka neuvěřitelným, co symbolizovalo a přinášelo naději.

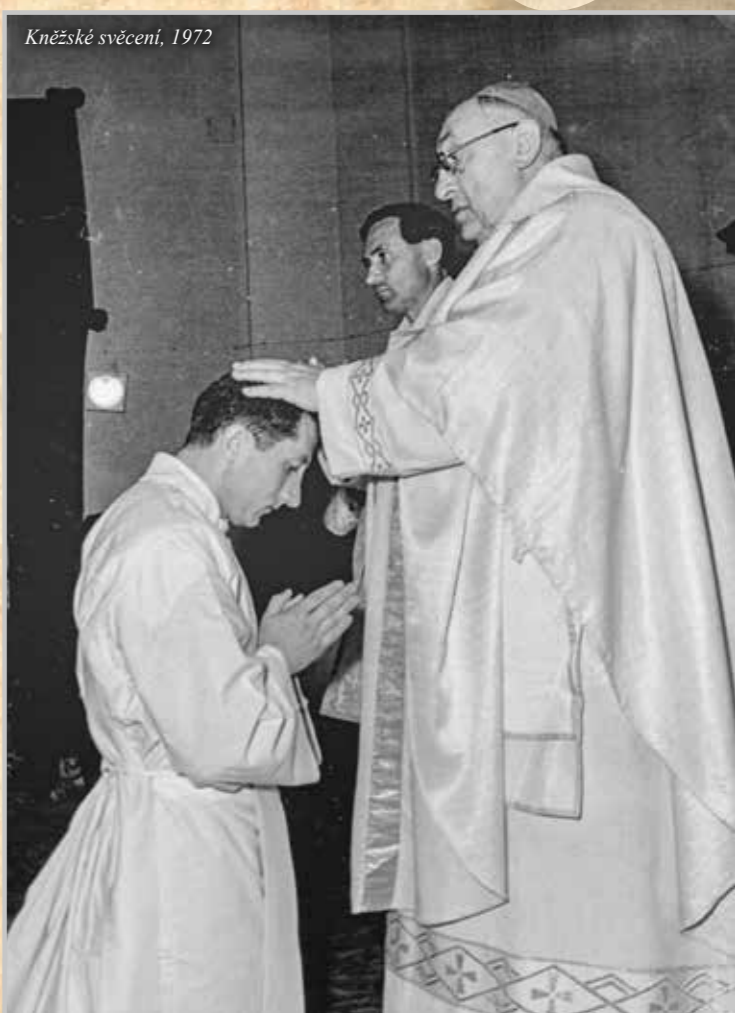
Litoměřický biskup Štěpán Trochta jistě nebyl nechybujícím a svatým člověkem. Již za jeho života se objevovaly od kněží dílčí výtky, že mnohé záležitosti rozhoduje až příliš autoritativně a že mnohé poradní orgány měly spíše formální funkci. Od roku 1969 působil navíc v několika papežských komisích v Římě, což mu odebíralo čas i energii, kterou mohl věnovat správě diecéze. Značně ho omezoval i jeho nedobrý zdravotní stav. Nezdědělanou otázkou samozřejmě zůstává, zda by

onen výše vyzdvihovalý elán a snaha diecézi proměnit zůstala trvalou konstantou, pokud by mu bylo umožněno zastávat biskupský úřad po delší dobu.

Co zůstává?

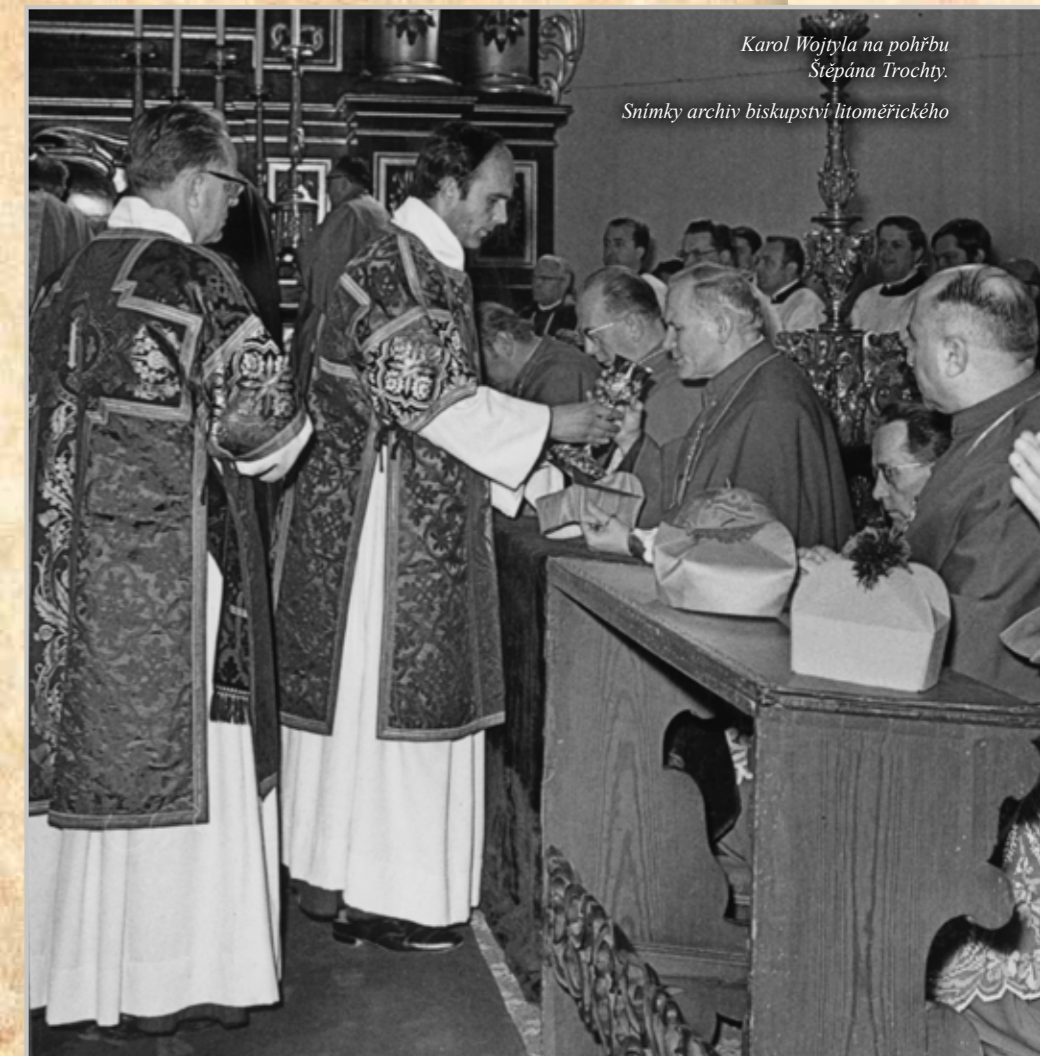
Když se dnes po 50 letech ohlédneme, co nám po Štěpánu Trochtovi zůstalo, musíme chvilku přemýšlet. Jsou tu fotografie a dosud živé vzpomínky vztahující se zejména k biskupově pohřbu spojené s vědomím, že se ho zúčastnil i budoucí papež sv. Jan Pavel II. Trochtovo jméno nesou jedna ulice na okraji Litoměřic, diecézní dům a salesiánské středisko v Teplících. Štěpán Trochta také při své intronizaci ustanovil dosud používaný znak litoměřické diecéze – v modrém štítu stříbrně a červeně čtvrcený kříž – který v sobě propojuje základní křesťanský

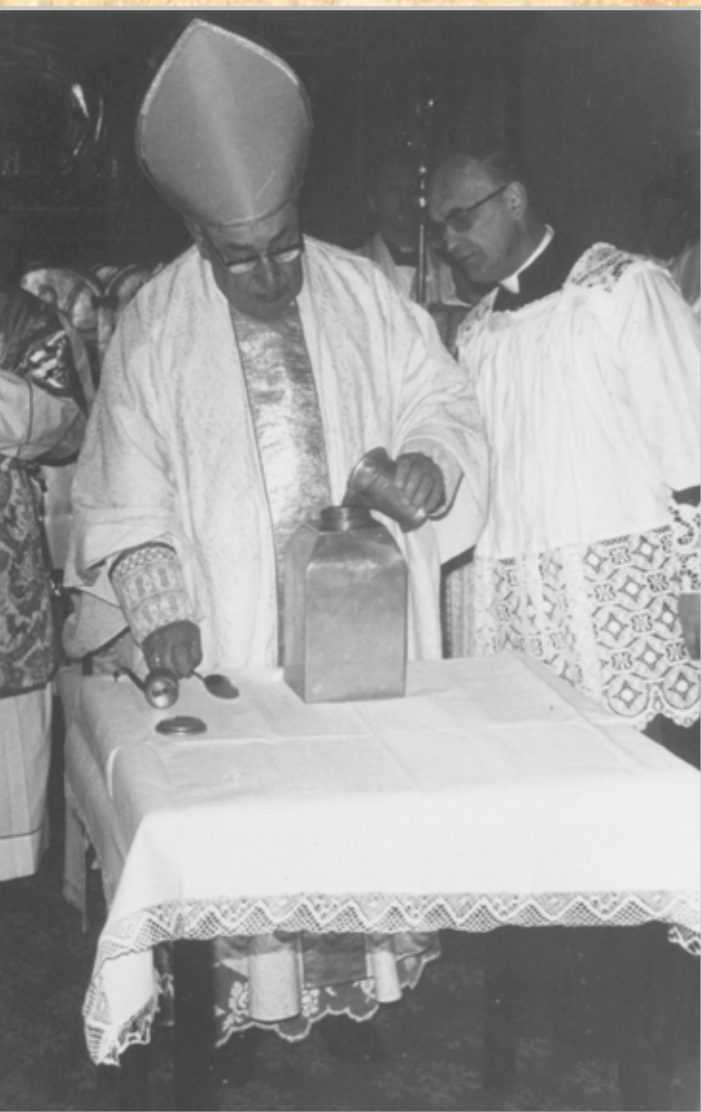
Kněžské svěcení, 1972

Karol Wojtyła na pohřbu Štěpána Trochty.

Snímky archiv biskupství litoměřického

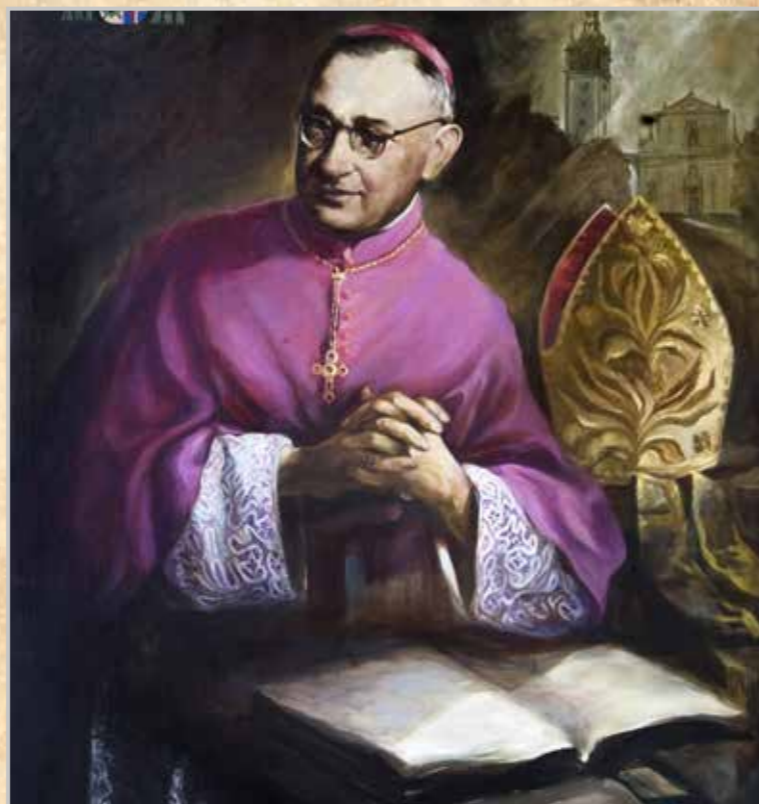

symbol s národní trikolórou, čímž také vystihuje to, co chtěl Trochta své diecézi přinést.

I po 50 letech však může být Trochtovo působení na severu Čech pro nás věřící, kteří tu žijeme, inspirativní: byl odvážný a nebál se řešit komplikovanou situaci své diecéze. Byl vytrvalý v úsilí, aby byla plnohodnotnou součástí české církve. Bojoval za své kněze, aby mohli působit ve farnostech. Byl schopný srozumitelně pojmenovávat palčivé problémy. A hlavně byl prostě lidský.

Martin Barus, archivář litoměřického biskupství

Poprvé jsem o kardinálu Trochtovi slyšel jako malý kluk od své matky. Ta pracovala ve třicátých letech za svobodna jako úřednice v České katolické charitě na Jungmannově nám. Jednou přišel do kanceláře mladý kněz, salesián Štěpán Trochta. Požádal, zda by mu nepomohla s rozmnožováním a rozesíláním proseb o příspěvek na stavbu salesiánské oratoře v Kobylisích. Maminka vyprávěla, že přišel do Prahy doslova s holýma rukama: měl prý jen aktovku, v ní breviář a jedno prádlo.

V roce 1960 byla při amnestii propuštěna velká část vězňů. Propuštění vězňové chodili k nám a přinášeli otci pozdravy od na-

byl opravdový sadista a jméno se k němu opravdu hodilo.

Na jaře 1968 byla u sv. Víta obrovsky navštívená mše svatá, kterou s biskupem Františkem Tomáškem koncebrovali kněží - propuštění vězňové. Biskup Trochta u oltáře nebyl, stál v kostele v civilu. Víím to, protože ve dveřích katedrály jsme v davu vstupovali vedle sebe. Byl mu to vyčítáno, že je až příliš skromný.

V roce 1969 byla v Jablonném v Podještědí pouť mládeže k blahoslavené Zdislavě. Bylo to úžasné setkání - a na dlouho zase poslední. Spali jsme na koupališti ve stanech. Kostel byl tehdy plný mládeže, hrálo asi dvacet kytaristů. Ve všech zpovědnících se stále zpovídalo. Otec biskup se vystřídal s jedním mladým knězem a dlouho zpovídal. V ambitech se rozdávaly párky, hořčiči přiděloval generální vikář a pan biskup obcházel mládež a žertoval. Večer byl na koupališti táborák, kde byli i skauti. Ti tam postavili náčelnické křeslo, na které pana biskupa posadili. Dali mu i zapálenou a malovanou indiánskou dýmku.

Na pohřeb kardinála Štěpána Trochty jsem přijel sám. Žádný „estébák“ mě neobtěžo-

val, ani jsem je nevnímá. Před katedrálou stál obrovský P. Alois Kubý - hosté přijížděli v autech a on z té výšky vykřikoval, který je to biskup, kardinál atd. Mohlo se jít dovnitř k rakvi. U sakristie nějaký kněz důrazně vyzýval, aby lidé nezůstávali v přeplněné katedrále, ale aby šli ven. Lidé na to příliš nedbali a ještě víc se vmáčkli do těsného prostoru po stranách. Já jsem šel ven, že budu stát před katedrálou, ale nakonec jsem odešel na hřbitov a dostal se až na terasu nad hrobem. Otevřená hrobka byla pode mnou a viděl jsem, že v ní pracují čtyři muži. Ještě omítali její stěny. Byli to bohoslovci. Stál jsem tam asi dvě hodiny, až bylo konečně slyšet z dálky hudbu. Když průvod přicházel už na hřbitov, bohoslovci v poslední chvíli dokončili práci a z hrobky vylezli. Někam zastrčili nářadí a přímo na místě si přes pracovní šaty navlékli kleriky. Nakonec jsem měl celý obřad u hrobu jako na dlani. Šel jsem potom s odcházejícím průvodem, protože jsem chtěl vidět zblízka vysokého kardinála Bengshe, a hlavně usměvavého Karola Wojtylu. Ten šel zpřímá, díval se lidem do očí a s úsměvem polsky po křesťansku zdravil. Byl to nezapomenutelný zážitek.

Jan Bradna, akad. sochař

Na Pána Boha nebude stačit zamávat křestním listem

Z kázání biskupa Stanislava Přibyla při mši svaté u příležitosti 50. výročí úmrtí Štěpána kardinála Trochty SDB, 17. biskupa litoměřického.

Počet kněží, kteří byli v diecézi, když se v roce 1968 vrátil do Litoměřic, se příliš neliší od počtu kněží dnes. Dá se tedy říci, že já i on máme výchozí podmínky alespoň v něčem srovnatelné.

To ostatní ovšem není: smrt Štěpánova otce v dětství, chudoba, obrovská píle, studium v zahraničí, zakladatelská činnost, zatčení, koncentráky. Návrat mezi salesiány po válce záhy přerušeny jmenováním biskupem do Litoměřic. Bez nadějně vyjednávaní se státem, který vyjednávat nechtěl, vězení, internace, nemoci. Druhý příchod do Litoměřic, utahování normalizačních šroubů a omezování jeho činnosti i osobní svobody navzdory obrovskému mezinárodnímu renomé a osobní přízni papeže. Smrt po arogantním šestihodinovém výslechu opilého estébáka, a nakonec úporná snaha zmařit i jeho pohřeb.

Opravdu se ho báli: muže, který žil svou vírou až na dřev a doslova až do krve. Člověka, který měl obrovskou vnitřní sílu a autoritu, protože jeho slova byla kryta životem neskutečně hlubokým způsobem.

Čist jeho texty je pro mě velmi náročné. Syrové z nich číší autenticita víry zaplacená utrpením a krví. Zvláště po komunistickém vězení byl velmi nemocný a nebyl na tom příliš dobře ani psychicky, ale duchovně byl nesmírně silný.

Nikdo z nás asi netouží po tom, být v jeho kůži a prožít jeho osud. Ale měli bychom toužit po jeho víře, po jeho spojení s Kristem, po jeho nakažlivé autenticitě. Takové svědky potřebuje i dnešní církve. Ale lze se jimi stát bez oněch dramatických životních zvratů a utrpení?

Jsem přesvědčen, že ano. Slovo martyra, které do češtiny překládáme jako mučedník, znamená také svědek. Martyria není jen martýrium, ale je to jedno z důležitých posláních církve, a tedy i každého křesťana. Tlak, kterým vznikne pevné pouto mezi člověkem a Bohem, které nás doslova speče dohromady, nemusí být jen vnější tlak a útlak ze strany nepřátel. My jsme ten tlak všichni kdysi absolvovali, a to při křtu, kdy do naší duše bylo vtlačeno, vtisknuto nesmazatelné znamení. Bůh nás přijal za vlastní, on je náš Otec a my ho tak můžeme nazývat. Samozřejmě že se ryozost tohoto vztahu osvědču-

je v různých těžkostech, může a má se osvědčovat i v našem každodenním relativně poklidném životě. Utrpení člověka zbaví všech berliček a výmluv, ale není snad naše snaha

po dobrém křesťanském životě stejnou snahou?

Čím tedy pro nás může být kardinál Štěpán Trochta povzbuzením a vzorem?

- **Mladým lidem** ukazuje, že se vyplatí jít si za svým ideálem. Dneska už není problém studovat ve světě, ale přesto to chce kus odvahy, opustit to, co jsme měli rádi, a jít za tím, kde vidíme svou budoucnost. Kéž by ta naše budoucnost byla v Kristu a v ochotě mu sloužit.

- **Salesiánům a vlastně všem služebníkům církve** ukazuje, že ačkoli se zdá, že naše dílo je odsouzeno k nezdaru a neúspěchu, Pán mu žehná, pokud do něj dáme všechny své síly a pokud tyto své schopnosti obětujeme či věnujeme Bohu. Pohled za sebe, na již vykonané dílo, nás vždycky překvapí. Bůh je velkorysý a žehná mnoho mnoho nad naše představy.

- **Všem nám, kteří jsme nuceni dělat kompromisy** nebo si to myslíme, Štěpán Trochta ukazuje, že Bůh je na prvním místě. On je mírou a normou našeho jednání. Bližní je každý člověk, a zvláště ten, kdo potřebuje pomoci. Takovým postojem můžeme riskovat posměch, odmítnutí, v jistých společenských poměrech je to pak nejjistější cesta do vězení nebo na popraviště. To nám dnes nehrozí, o to víc bychom měli být věrni Bohu a člověku.

- **Všem nám, kteří se bojíme lidí**, kteří se proměnili v šelmy a naplňují pravdivost rčení člověk člověku vlkem, je Štěpán Trochta povzbuzením, že je potřeba sebrat veškerou vnitřní sílu a mít

s druhým člověkem trpělivost začínat stále znovu. Tak jako on v Mauthausenu, když přišel poděkovat svému vězňovi, že mohl nosit lehčí kameny, a toto poděkování bylo prvním impulsem k jeho obrácení.

- **Všem nám, kteří si zakládáme na úsudku lidí** a jsme často závislí na jejich pochvalě, je Štěpán Trochta a zvláště jeho episkopát ponaučením, jak vrtkavá je lidská přízeň. V den jeho biskupského svěcení mu řekla jeho maminka, když byl zahrnován ovacemi a pochvalami: „Nedej na jejich řeči! Dnes ti volají: Hosana, a zítra budou křičet: Ukřižuj!“ Tato slova se splnila vrchovatou měrou, neboť tak se stalo Kristu a tak se děje i jeho opravdovým učedníkům.

Na závěr tohoto zamyšlení nechme zaznít slova samotného Štěpána Trochty: „V dnešních zmatcích potřebujeme především hodnoty, o které bychom se mohli bezpečně opřít. Totální relativismus je jen jednou stranou těžce mince strnulé bezduchosti, jejíž druhou stranou je úzkostlivé lpění na kdekjaké tradici. ‚Jen po vyježděných kolejích‘ anebo ‚nikdy po kolejích‘ je ve svých důsledcích stejné. Ale mezi těmito smrtelnými extrémami zůstává mnoho místa k životu. (...) ‚Netušil jsem, jak náročné je být katolíkem,‘ mohl by si povzdechnout po II. Vatikánském sněmu každý křesťan (a já dodávám, že to platí kdykoli). Ale já bych mu místo vzdychání poradil spíše radost. Řekl bych mu: Človče, děkuj Bohu, žeš to pochopil už dnes a že tě to překvapení nepotká až na věčnosti, protože tam by byly na místě nejen vzdechy, ale možná i pláč a nějaké to skřípění. Na Pána Boha nebude stačit zamávat křestním listem.“

Děkujeme Pánu za život jeho služebníka, salesiána Štěpána Trochty, litoměřického biskupa a kardinála. Kéž nám na jeho přímlovu dá Bůh odvážné srdce, abychom byli Kristovými svědky v dnešní době.

Karol Wojtyla uprostřed věřících na pohřbu kardinála Trochty

Svědectví: Náčelník Trochta s dýmku míru

dále vězněného strýce P. Antonína Bradny. Jedním z nich byl Ruda Probst, skaut, který ve vězení konvertoval. Brzy se stal mým švagrem. Biskupa Štěpána Trochtu poznal v Kartouzích. Vyprávěl o jeho mučení, jak musel dlouho stát zcela nahý bez hnutí uprostřed nějakého dvora. Okolo něj byli vlčáci, kteří hlídali jeho pohyb, a kdyby padl, vrhli by se na něj. Hlavním mučitелеm byl dozorce přijmením Protiva, se zrzavými vlasy. To

Dominikáni představili opravenou baziliku

Řád bratří kazatelů završil dvouletou opravu baziliky sv. Vavřince a Zdislavy v Jablonném v Podještědí.

Stavební dělníky, restaurátory a uklízečky vystřídal 1. května štáb České televize s přenosovou technikou a spousta hostů slavnostního otevření. Do Jablonného zavítal nejen premiér, ale také velcí i drobní dárci, kteří rekonstrukci pomáhali financovat, a také poutníci z diecéze, celé České republiky, z Polska a Německa, zástupci veřejné správy i samotných stavařů.

Na místě lešení, které vyplňovalo dlouhé měsíce prostor chrámu až do vrcholu kopule, už opět stály lavice. Obnovou prošly i ty nejmenší detaily výzdoby interiéru, sochy v průčelí již nehrozí zřícením a nově zněly i varhany. Jejich tóny přivítaly nad hrobem sv. Zdislavy litoměřického biskupa Stanislava Příbyla, který prošel hned po příjezdu obnovou bazilikou a kropil ji i shromážděné věřící svěcenou vodou.

Při mši svaté pak přítomné přivítal rektor baziliky P. Pavel Majer OP společně s provinciálem dominikánů P. Lukášem Fošumem. Poděkovali všem za podporu při obnově místa zasvěceného patronce litoměřické diecéze. Prvním květnem tu naplno začala poutní sezona. Poutníkům a návštěvníkům chrámu se otevřelo i nově upravené podzemí baziliky, v němž se nachází i krypta s hrobem sv. Zdislavy. Nově tu vznikla audiovizuální expozice, která nese název Cesta a je inspirovaná životem svěřence z nedalekého hradu Lemberka.

Hrob svaté Zdislavy

Biskup Příbyl při promluvě zdůraznil, že nádherný barokní chrám je zároveň náhrobkem patronky litoměřické diecéze sv. Zdislavy. „Její hrob jsem navštívil hned po svém jmenování a jí světuji církev v tomto kraji,“ vyznal se. Podle jeho slov měla svěřence ve svém životě dvě zásadní a inspirativní role: byla jednak zprostředkovatelkou milosrdenství a jednak ženou povolanou k rodinnému životu, přičemž obojí musela ve svém životě skloubit.

Přítomné politiky biskup Příbyl povzbudil, aby se ohlédlí za uplynulými dvaceti lety našeho členství v Evropské unii: „Díky tomu jsme mohli opravit takovou náheru. A nejen tady v Jablonném,“ vyzdvihl podíl evropských fondů na financování oprav chrámu i celé řady dalších sakrálních památek.

V závěru bohoslužby pozvali dominikáni k mikrofonu premiéra Petra Fialu. Místního řeholníka P. Štěpána Filipa s ním totiž spojuje letité přátelství. Premiér hovořil o třech příčinách radosti, kterou v jablonské bazilice prožil. „První je obnovená krása tohoto skvostu v kraji, kde se setkávají národy. Druhý důvod mé radosti je dominikánský řád, který zde působí a který mi

otevřel už v 80. letech cestu k učení Tomáše Akvinského, v němž se spojuje rozum a víra. A třetím důvodem je ta, které je chrám zasvěcen, sv. Zdislava. Žena ze 13. století blahověřená a svatořečená ve 20. století. Proč se církev a věřící obrací po sedmi stech letech k této ženě středověku? Protože nám má jako matka, manželka a vykonavatelka sociální práce hodně co říci,“ vyzdvihl český premiér. Jak řekl, podle jejího životopisce dominikána Ambrože Svatoše je inspirací k tomu, dívat se kolem sebe a nad rámec svých povinností „udělat něco navíc“. K tomu také poutníky povzbudil.

Bohoslužbu uzavřel litoměřický biskup poděkováním bratřím dominikánům. Ti chtějí v rekonstrukci celého poutního a klášterního areálu pokračovat v dalších etapách. Celkové náklady na tu první se vyšplhaly na šedesát milionů korun. Téměř desetinu peněz mezi sebou vybrali věřící.

Jiří Nývlt

Milion od kraje na opravu kaple

Na obnovu kaple s oltářem Panny Marie v bazilice sv. Vavřince a sv. Zdislavy v Jablonném v Podještědí přispěje Liberecký kraj dominikánům bezmála milionem korun. Rozpočet projektu přesahuje dva miliony korun a pomoc z kraje tak pokryje téměř polovinu nákladů. Nejde přitom o první podporu, kterou kraj na opravy jedné z nejcenějších barokních památek poskytl, v minulosti přispěl třeba na obnovu elektroinstalace a osvětlení baziliky.

Oltář Panny Marie je v první kapli na levé straně baziliky, je na něm pozdně gotická socha Madony z období kolem roku 1510. V pseudobarokní zasklené skříni jsou uloženy ostatky sv. Zdislavy, jejíž hrob je v kryptě pod oltářem.

Po dvouleté opravě celé baziliky v Jablonném za 60 milionů korun teď bratři dominikáni připravují druhou etapu obnovy této národní kulturní památky. Počítají s restaurováním tří oltářů a otevřením doposud nepřístupných prostor.

(jmn)

Diecézní pout' v Jablonném v Podještědí

31. května – 30. výročí kanonizace sv. Zdislavy.

Mše svaté v 7.00, 9.00, 11.00 (hlavní mše sv.) a ve 14.00 hodin.

Pěší pout' ze Zdislavy přes Lemberk a Zdislavinu studánku společně s biskupem Stanislavem Příbylem.

Hlavní mši svatou bude celebrovat biskup Stanislav Příbyl; po mši sv. procesí s lebkou sv. Zdislavy.

Malá výstava k 30. výročí kanonizace sv. Zdislavy.

Příležitost ke svátosti smíření.

Pout' kněží a jáhnů litoměřické diecéze

za vlastní posvěcení a za nová kněžská povolání

Doksany, klášterní kostel Narození Panny Marie a areál kláštera

Čtvrtek 10. října 2024

Program
 10.00 • mše svatá
 11.00 • duchovní slovo Dom Samuela Laurase, opata z Nového Dvora s diskusí
 12.30 • oběd
 13.30 • adorace a příležitost ke svátosti smíření

Závěr pouti přibližně v 15.00 hodin

Během celé pouti je k dispozici biskup Stanislav k rozhovorům

Národní pout' do Říma

Osmidenní cesta litoměřické diecéze „Po stopách apoštolů a svědků víry“

Jedná se o poutní cestu litoměřické diecéze pro litoměřické diecézany v rámci Národní pouti do Říma u příležitosti Svatého roku 2025. Jejím cílem je prohloubit svou víru, žít svou naději a obnovit svůj život z lásky. Na pozadí antické a křesťanské historie Říma si připomeneme cesty víry v tomto městě, setkáme se při generální audienci se současným papežem Františkem a při společných bohoslužbách se budeme obracet k Hospodinu.

Cestu pořádá CK Křížek (www.ckkriizek.cz) ve spolupráci s litoměřickým biskupstvím v termínu od pondělí 24. března do pondělí 31. března 2025. Vlastní pout' počne slavením mše sv. v katedrále sv. Štěpána v Litoměřicích v pondělí 24. 03. od 18.00 h a je zakončena příjezdem do Litoměřic v pondělí 31. 03. kolem 13.00 h. Poutníky bude na cestě duchovně doprovázet Mons. Stanislav Příbyl, biskup litoměřický a P. Martin Davídek, děkan litoměřické kapituly.

Ubytování ve dvoulůžkových (na přání i třílůžkových či čtyřlůžkových pokojích) s vlastním sociálním zařízením 5 x v poutním domě Dcer Panny Maria Nejsvětějšího Srdce (www.casano-strasignora.cz) či v ***hotelu Il Romitello (www.romitello.it). V ceně je **polopenze** (snídaně a večeře). **Doprava** klimatizovaným turistickým autobusem + MHD po Římě.

Konečná cena pro účastníky:

19.500 Kč za osobu ve dvoulůžkovém nebo třílůžkovém pokoji,
18.500 Kč za osobu ve čtyřlůžkovém pokoji

Faktická cena cesty je vyšší. Litoměřická diecéze však finančně podpoří účast každého poutníka částkou 2.000 Kč.

Konečná cena vychází ze směnného kurzu 1 EUR = 25,00 CZK. V případě, že 31. 01. 2025 bude aktuální kurz české koruny a eura stanovovaný ČNB odchýlen od této hodnoty o více jak 10 %, je cestovní kancelář oprávněna změnit cenu cesty o částku odpovídající procentní výši změny kurzu.

Konečná cena zahrnuje dopravu turistickým klimatizovaným autobusem Litoměřice-Řím-Litoměřice, 5x ubytování ve dvoulůžkových pokojích s vlastním sociálním zařízením, 5x městskou taxu ve výši 30,00 €, 5x polopenzi v poutním domě/hotelu (snídaně a večeře), pětidenní neomezené jízdné MHD v Římě, veškeré vstupy dle programu (vykopávky v San Clemente, bazilika Santa Maria Maggiore /povinné nájem sluchátek pro skupinu/, Římská fóra včetně Palatina, kupole baziliky sv. Petra, katakomby sv. Kalixta), průvodcovské služby akreditovaného římského průvodce, česky hovořícího průvodce, pronájem kompaktního bezdrátového turistického přijímače včetně sluchátek, kněžský duchovní doprovod, závazný poutní balíček v ceně 15,00 € od poutního výboru ČBK

Konečná cena nezahrnuje, lze však doobjednat, cestovní zdravotní pojištění včetně pojištění storna (kód pojištění E30) v ceně 656,00 Kč za osobu.

Program cesty:

(Cestovní kancelář si vyhrazuje právo ke změnám programu v rámci jednotlivých dnů s ohledem na oficiální program národní pouti)

1. den – pondělí 24. 03.

mše sv. od 18.00 hod. na začátek poutní cesty v katedrále sv. Štěpána v Litoměřicích s otcem biskupem Stanislavem, následně odjezd autobusem do Říma

2. den – úterý 25. 03.

příjezd do Říma kolem 16.00 hod., ubytování, odpočinek, první mše sv. v Římě, společná večeře v hotelu/poutním domě, nocleh

3. den – středa 26. 03.

první seznámení se s Římem, prohlídka města s počátkem na Piazza del Popolo, přes Monte Pincio, Španělské schody, kolem

Fontány di Trevi, jezuitského kostela sv. Ignáce a kostela S. Maria sopra Minerva s hrobem sv. Kateřiny Sienské a „sloním“ obeliskem, přes Pantheon, Piazza Navonu, kostel San Luigi dei Francesi s Caravaggiiovými oltářními obrazy ze života apoštola Matouše k Tibefe a přes Andělský most k Andělskému hradu, individuální polední pauza během prohlídky, polední duchovní impuls v kostele sv. Ignáce, společná večeře v hotelu/poutním domě, nocleh

4. den – čtvrtek 27. 03.

prohlídka „po českých a moravských stopách“ v Římě – dopoledne sv. Cyril a Metoděj (bazilika sv. Praxedy s ranní mší, bazilika Panny Marie Sněžné (Maria Maggiore), bazilika sv. Klimenta v Lateránu (včetně podzemních vykopávek), odpoledne sv. Vojtěch (bazilika sv. Bonifáce a Alessia na Aventinu, bazilika sv. Bartoloměje na Tiberském poloostrově), společná večeře v hotelu/poutním domě, nocleh

5. den – pátek 28. 03.

dopoledne prohlídka baptisteria baziliky sv. Jana v Lateránu s možností obnovy křestních slibů a prohlídka baziliky, 1. společná mše sv. v rámci národní pouti v bazilice sv. Jana v Lateránu, po individuální polední pauze prohlídka antického Říma z římského Kapitolu (Kapitol, římská fóra, Palatin, Circus Maximus, Koloseum /pouze exteriér), společná večeře v hotelu/poutním domě, nocleh

6. den – sobota 29. 03.

dopolední prohlídka baziliky sv. Petra spojená s výstupem na kupoli, společná modlitba poutníků u svatováclavského oltáře v bazilice, případně účast na audienci papeže Františka, odpoledne 2. společná mše sv. v rámci národní pouti v bazilice sv. Petra, individuální volno dle programových možností, společná večeře v hotelu/poutním domě, nocleh

7. den – neděle 30. 03.

dopoledne návštěva a prohlídka baziliky sv. Pavla za hradbami, kostelíka Domine Quo Vadis a římských katakomb sv. Kalixta, odpoledne závěrečná společná mše sv. v rámci národní pouti v bazilice S. Maria Maggiore, odjezd zpět do Litoměřic

8. den – pondělí 31. 03.

plánovaný příjezd do Litoměřic je kolem 13.00 hod.

Způsob přihlašování, platební podmínky, stornopodmínky a další informace najdete na www.ckkriizek.cz.

Snímky Petr Křížek

Nová ředitelka Diecézní charity Litoměřice

Statutární zástupce zřizovatele (Biskupství litoměřické) biskup Stanislav Příbyl jmenoval 1. srpna novou ředitelku Diecézní charity Litoměřice.

Jejího vedení se ujímá Adéla Švecová.

Jaká byla vaše cesta k Charitě?

Charita do mého života vstoupila před více než patnácti lety, kdy jsem během vysokoškolských studií absolvovala praxi ve službách zaměřených na pomoc cizincům. Od té doby jsem mohla poznávat různé úrovně i oblasti charitní práce od pozic zaměřených na přímou pomoc klientům až po projektové řízení a vedení. Zažila jsem

Nová ředitelka Adéla Švecová.
Snímek Dominik Faustus

skromné a nadšené začátky i období růstu a postupné profesionalizace.

Inspirací pro mne zůstává ředitelka Růžena Kavková, která kolem sebe dokázala shromáždit lidi, kteří společně dokázali z mála vybudovat prosperující a respektovanou organizaci.

V jaké kondici Diecézní charitu Litoměřice přebíráte? Co se za poslední roky povedlo, v čem bude naopak zapotřebí přidat?

Pro období, během něhož vedla Diecézní charitu Karolína Wankovská, je charakteristická snaha o efektivitu, přesnost, rozvoj a inovace. Příkladem takového inovativního přístupu je zřízení tréninkových středisek, v nichž profesionální pečovatelské podporují a učí rodinné příslušníky, aby zvládali péči o své blízké v domácím prostředí.

Jsem přesvědčená, že jsme jako organizace došli do bodu, kdy si můžeme

dovolit zvolnit a znovu promýšlet hodnoty, z nichž naše práce pramení. Podle Etického kodexu Charity jsou to pravda, láska, společné dobro a důstojnost člověka.

Dobře, ale co to konkrétně znamená? Jaká je vaše představa o Charitě na severu Čech, jaká by měla být?

Návrat k těmto kvalitám s sebou pochopitelně přináší eticky obtížná rozhodnutí. Základní poslání pomoc lidem v nouzi můžeme naplňovat díky podpoře z veřejných zdrojů. Poskytovatelé těchto prostředků po nás legitímně požadují, abychom s těmito penězi nakládali efektivně a transparentně, abychom byli schopni obhájit a popsat, jaký je dopad této veřejné podpory. Osobně si myslím, že nemáme jít cestou zaměřenou pouze na výkonnost. Z hlediska efektivitu a výkonnosti by pro nás bylo výhodnější poskytovat například pečovatelské služby v oblastech s vysokou hustotou obyvatel. Čistě ekonomicky by to znamenalo snížení nákladů. Jenže na druhou stranu by se naše pomoc nedostala lidem, kteří ji také potřebují. Mám na mysli například obyvatele v „zapomenutých“, odlehklých venkovských oblastech.

Čili být efektivní, ale zároveň mít na zřeteli opravdu všechny potřebné.

Ještě větší je podle mě tento rozpor zřejmý u služeb prevence. Veřejnost i dárci od nás přirozeně očekávají, že naše práce s klienty povede k nějaké měřitelné změně: lidé bez domova si najdou práci a budou platnými členy společnosti, lidé užívající návykové látky se díky nám vyléčí, nefunkční rodiny začnou fungovat a podobně. Tato očekávání mohou být pochopitelná, nicméně i díky osobní zkušenosti s přímou pomocí těmto lidem

vím, že někdy prostě lidské síly na takové změny nestačí.

Pro mě to ale neznamená jim přestat pomáhat. Naopak. A tady se vracím zpět k jedné ze základních hodnot charitní práce a tou je důstojnost člověka. Jak je uvedeno v kodexu, „důstojnost člověka je garantována samotným Bohem“. Zde nacházím odpovědi na dilemata, která s sebou služba bližním přináší. Nejsem to já, ani charitní pracovníci, kdo určujeme, komu pomáhat ano a komu ne. Charitní služby a pomoci je hoden bezpodmínečně každý. Naším úkolem je pak zprostředkovat toto poselství širší veřejnosti.

Jaká rozhodnutí, případně kroky nyní litoměřickou Diecézní charitu čekají?

Charita je pro mne láska k lidem. Jsem přesvědčena o tom, že bez upřímného vztahu ke kolegům, našim dobrovolníkům, klientům a partnerům není možné vytvářet důvěryhodný obraz Charity a odvádět kvalitní charitní práci. Čeká nás budování vztahů v organizaci i mimo ni a srozumitelná komunikace poslání a hodnot Charity. Čeká nás kultivace prostředí tak, aby v něm byli všichni zaměstnanci respektováni, byla podporována jejich individualita a každý mohl přispět svými jedinečnými schopnostmi k charitnímu dílu.

Kdo tvoří Charitu spolu s vámi, jaké byste si přála mít spolupracovníky kolem sebe a ve službě potřebným?

Mou představou je, aby Charitu tvořili lidé různí – svou povahou, svými názory, svým náboženským přesvědčením, to je velmi obohacující. Co bych si ale přála, aby nás spojovalo, je pochopení a následování právě zmíněných hodnot – tedy toho, komu, případně čemu ve svém životě věříme a čím žijeme. Jiří Nývlt

Ale také se sítí zdravotnických středisek poskytujících základní zdravotní péči pastevcům a také jsme přispěli k zavedení studijního programu sociální práce na Mongolské státní univerzitě (MUIS).

Během působení v Mongolsku navázala Diecézní charita Litoměřice partnerství s řádem Salesiánů Dona Boska a s misijní a řeholní Společností Božího Slova (Societas Verbi Divini). Oba partneři

jsou v této daleké zemi stále přítomni a věnují se vedle misijní a evangelijní činnosti i práci v sociální oblasti. V roce 2018 jsme se proto dohodli, že jejich dílo budeme podporovat z prostředků dárců z České republiky.

V letošním roce jsme přispěli částkou dvě stě tisíc korun misijní a řeholní Společnosti Božího Slova. Ta již bezmála dvacet let poskytuje péči osiřelým a opuštěným dětem v Ulánbátaru. V jejich domově Verbist Care Centrum nachází ročně útočiště padesát dva děti ve věku od tří do

Snímky archiv DCHL

osmnácti let. Dětem je v centru poskytováno ubytování, strava, vzdělání a veškeré podmínky pro důstojné prožití období dětství a dospívání. Partneři využijí darované prostředky na zakoupení základních

potravin jako maso, mouka, rýže a cukr, na zajištění dodávek elektřiny a tepla či na pořízení hygienických prostředků.

Druhá část podpory směřuje k Salesiánům Dona Boska, kteří působí na periferii mongolského hlavního města, kde pomáhají zejména chudým rodinám. Díky daru ve výši čtyři sta šedesát tři tisíc, které byly odeslány v uplynulém měsíci, budou moci Salesiáni zrenovovat vodní čerpadlo a zajistit dodávky čisté vody pro osmdesát rodin, zajistit školní pomůcky pro čtyřicet dětí, připravit vzdělávací aktivity (výuka angličtiny, práce na PC apod.) pro sedmdesát dětí a poskytnout přímou materiální pomoc zhruba dvacítce nejchudších rodin.

Tuto pomoc bylo možné poskytnout díky štědrosti dárců z litoměřické diecéze, kteří přispěli do Tříkrálové sbírky v roce 2023.

Roman Striženec, zástupce ředitelky
Diecézní charity Litoměřice

Domov sv. Máří Magdaleny v Jiřetíně pod Jedlovou plánuje rozšíření služeb

Domov sv. Máří Magdaleny je sociální službou Diecézní charity Litoměřice poskytující pomoc maminkám a dětem, které ztratily bydlení.

Má k dispozici dvanáct bytových jednotek s kapacitou až 68 lůžek. Oproti jiným obdobným domovům se věnuje práci s ženami, které potřebují výraznou podporu při zvládnání své rodičovské role. Jde o maminky, které se vedle ztráty bydlení potýkají s dalšími znevýhodněními, jako jsou nejrůznější postižení v duševní oblasti. Pracovníci a pracovnice domova usilují o to, aby mohly klientky s je-

ch podporou maximálně rozvinout své schopnosti a žít běžným způsobem života bez potřeby podpory.

Obtíže a znevýhodnění některých maminek jsou natolik závažné, že podpora, kterou jim je možné poskytnout ve službě azylového domu, není dostačující.

Diecézní charita Litoměřice proto připravuje rozšíření podpory o nový druh vhodné sociální služby, díky níž bude možné se mnohem intenzivněji věnovat ženám, jejichž znevýhodnění je nejzávažnější.

Záměrem Diecézní charity Litoměřice je registrovat v Jiřetíně pod Jedlovou službu sociální rehabilitace poskytovanou terénní formou. Bude tak možné s klientkami, které to potřebují, pracovat individuálně a posilovat je v jejich rodičovské roli tak, aby navzdory svým znevýhodněním nakonec zvládaly svůj život bez potřeby další pomoci.

(rs)

Spíše pomoc nežli škody

„Diecézní charita Litoměřice dává v souvislosti se záplavami k dispozici své kapacity sesterským organizacím v mnohem více postižených regionech než jsou severní Čechy,“ popisuje zástupce ředitelky Roman Striženec.

V litoměřické diecézi se totiž voda ze břehů vylila jen ve Frýdlantském výběžku a Labe povodní spíše hrozilo. „Naštěstí se nevyklilo do obydlených oblastí, protože to by znamenalo opravdu škody ve velikém rozsahu,“ dodává Striženec. Litoměřická Charita proto může do moravských diecézí nabídnout své povodňové vybavení jako vysoušeče, odsavače bahna, wapy a elektrocentrály a k tomu také dobrovolníky.

Koordinátor pomoci Jakub Ružbacký je v kontaktu se svými kolegy na Moravě a ve Slezsku, kteří kapacity Charity na severu Čech znají a o pomoc si říkají.

Biskup Stanislav Příbyl vyzývá věřící ve své diecézi k finanční podpoře Charity. „Prosím vás o štědrost a ochotu se tímto způsobem přidat k neúnavné, příkladné a profesionální práci Charity. Tuto službu vykonává naším jménem - a já to velmi cením. Prosím také, abyste se ke mně připojili i v modlitbě za ty, které toto extrémní počasí připravilo o život, zdraví či majetek,“ zdůraznil biskup.

(jmn)

NAKLADATELSTVÍ PAULÍNKY

Jungmannovo nám. 18
110 00 Praha 1, Tel.: 224 818 757
On-line knihkupectví:
www.paulinky.cz,
objednavky@paulinky.cz

Jan Dobraczyński
Stín Otce

Příběh o Josefovi z Nazaretu
Pro neutuchající zájem čtenářů vychází
slavný román o Josefovi z Nazaretu už v
šestém vydání.
brož., 336 s., 269 Kč

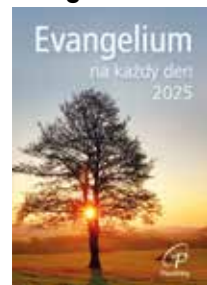
Jacques Philippe

Kdybys znala Boží dar...

Křesťanství se nezakládá na lidském úsilí,
ale na Boží milosti, která se dává zdarma.
brož., 208 s., 269 Kč

Evangelium na každý den 2025

Knížka kapesního formátu je každodenním
průvodcem pro ty, kdo touží číst
a rozjímat evangelium v rytmu liturgie
církve.
brož., 488 s., 149 Kč

Velký diář na rok 2025 s liturgickým
kalendářem

Diář ve formátu A5 obsahuje údaje ci-
vilního i církevního kalendáře, včetně
liturgických čtení, antifon k žalmům
a odkazů na denní modlitbu církve, a
myšlenku na den.
váz., 392 s., 229 Kč

Liturgický kalendář na rok 2025

Praktické vydání na cesty nebo k vložení
do velkých pracovních diářů či vašich
biblií.
brož., 64 s., 59 Kč

Z programu biskupa Stanislava Přibyla

2. října	• 13.00 Uvedení nového oficiála diecézního soudu v Plzni do služby
5. října	• 10.00 Znovuvyvěcení kostela Kněžmost
6. října	• 9.30 Biřmování Jablonce nad Nisou
9. října	• 10.00 Návštěva rektora Univerzity Jana Evangelisty Purkyně, biskupství Litoměřice
9. října	• 17.00 Veni Sancte Kampus UJEP, Ústí nad Labem
10. října	• 10.00 Pout' za posvěcení kněží a jáhnů a za povolání v Doksanech
13. října	• 10.00 Žehnání zvonů Jirkov
15. října	• 10.00 Den s biskupskou kurií Kadaň
18. října	• 10.00 Zahájení soudního roku – mše svatá, Litoměřice
19. října	• 10.00 Misijní kongres Litoměřice
19. října	• 13.00 Setkání varhaníků a sborníků, Litoměřice
20. října	• 10.00 Biřmování Teplice
21.–23. 10.	• Plenární zasedání ČBK Králiky
25. října	• 17.00 Mše svatá k výročí svatby bl. Karla Habsburského s císařovnou Zitou, zámecká kaple Zákupy
26. října	• 9.00 Formační setkání kandidátů trvalého jáhenství, Litoměřice
27.–30. 10.	• Návštěva biskupa Roberta Barrona v ČR Praha
30.–31. 10.	• Správní rada Náboženské matice Broumov
31. října	• 19.00 Benefiční koncert ADCH Praha Obecní dům, Praha

Anketa mezi návštěvníky bohoslužeb

V neděli 13. října proběhne opět po pěti letech anketa mezi návštěvníky bohoslužeb (dříve nepřesně označováno jako „sčítání návštěvníků bohoslužeb“), případně v sobotu 12. října tam, kde není bohoslužba v neděli. Materiály k anketě (anketní listky, pokyny k anketě a doprovodné formuláře) budou kněžím distribuovány v druhé polovině září prostřednictvím okrskových vikářů. Pokud by počet anketních listků neměl pro vaše farnosti stačit, obraťte se na kancléřství, tel. 734 871 023, e-mail: faustus@dltm.cz.

Bude-li bohoslužbu sloužit např. farní vikář či výpomocný duchovní, je povinností duchovního správce farnosti dodat tomu, kdo bude bohoslužbu sloužit, anketní listky a všechny potřebné informace pro zajištění správného provedení ankety. Po provedení ankety duchovní správci vrátí vyplněné anketní listky spolu s doprovodným formulářem svému okrskovému vikáři, který je předá na biskupství nejpozději do 25. října.

Děkuji za vaši spolupráci. *Jakub Myšička, kancléř*

Pozvání do Prahy na letošní Konferenci o evangelizaci

Srdečně zveme kněze, pastorační pracovníky i aktivní laiky, na Konferenci o evangelizaci, která proběhne 15.–16. listopadu v pastoračním středisku v Praze-Dejvicích. Hlavním hostem je polský evangelizátor Marcin Zieliński, který je známý svou charismatickou osobností. Jezdí po celém světě a svým zápalem pro evangelizaci oslovuje široké publikum. Slouží také službou uzdravení. Na konferenci bude mluvit o tom, jak si v evangelizaci udržet zápal, horlivost a radost.

Dalšími hosty jsou např. Mons. Jan Graubner, Mons. Tomáš Holub, P. Vojtěch Koukal, P. Jakub František Sadílek OFM, P. Luciano Couto, Kristina Koldinská, Pavol Strežo, Pavla Petrášková, Veronika Filipová, Rošť Šerý, Barbora Němcová a další. Dvoudenní konferenci pořádá Komunita Blahoslavenství ve spolupráci s nadačním fondem Credo. Na přípravě se podílí mnoho kněží, laiků a zástupců komunit. Je určena pro všechny, kteří mají v srdci touhu svědčit svým životem o radosti z evangelia, abychom byli církví vycházející a nebyli uzavřeni ve svých komunitách, ale otevřeni lidem ve svém okolí. Akce nabídne řadu praktických workshopů, díky nimž se mohou účastníci inspirovat v různých oblastech evangelizace – mluvit se bude např. o městských misích, službě mladých, službě lidem na ulici, o kurzech Alfa, o evangelizaci na sociálních sítích, o smíření, společenstvích, nebo o tom, jak my sami můžeme svědčit. Součástí je i duchovní program se mší svatou a modlitbou chval. Konference se koná pod záštitou České biskupské konference. Veškeré informace k programu a přihláška na www.evangelizace.cz.

Michaela Straková

7. ročník iniciativy Červená středa

Zveme všechny farnosti a společenství se opět zapojit k veřejné připomínce lidí pronásledovaných pro svou víru dne 27. listopadu 2024 prostřednictvím iniciativy „Červená středa“. Symbolem akce je červené světlo připomínající krev trpících – je možné např. uspořádat společnou modlitbu či průvod s červenými svíčkami nebo na-

svítit kostel či jinou budovu/sochu červeným světlem. Podněty pro uspořádání akce jsou postupně zveřejňovány na webu www.cervenastreda.cz.

Budeme rádi, když nám přes tento web přihlásíte své společenství a my zveřejníme před běžný program vašich aktivit ve farnostech.

Mgr. Michaela Benýšková, ČBK, koordinátorka akce Červená středa
cervenastreda@cirkev.cz, mobil: 732 965 744

Zprávy z DCM a IDCŽM Křižovatka Přichovice

- 59. Diecézní setkání mládeže
- O víkendu 22.–24. listopadu proběhne v Litoměřicích 59. Diecézní setkání mládeže. Tématem bude „Hledání vlastní identity“.
- Podzimní prázdniny v Přichovicích 25.–30. října
- Silvestr v Přichovicích 27. prosince – 2. ledna

Do IDCŽM v Přichovicích je možné přijet kdykoli, bez ohledu na plánované akce.

Sledujte nás

na webu www.dltm.cz a na facebooku www.facebook.com/dltm.cz

karmelitánské
nakladatelství

Karmelitánské knihkupectví Litoměřice
Mírové nám. 15, 412 01 Litoměřice
E-mail: litomerice@kna.cz • Telefon: 416 732 458

Až k proliti krve (4. vydání)

Marie Svatošová

V souvislosti s 20. výročí mučednické smrti P. Ladislava Kubíčka, které připadá na 11. září 2024, vychází tato zásadní kniha již ve 4. vydání. *oázaná, 360 stran, 399 Kč*
O svou vzpomínku na P. MUDr. Ladislava Kubíčka se chtěly podělit stovky lidí. Marie Svatošová jejich dopisy zpracovala a poskládala z nich vzpomínkovou knihu. Text je doplněn více než stovkou fotografií, úryvky z dopisů a zápisky těch, kteří se u Ladislava zpovídali a radili se s ním. Podařilo se tak zachytit vrstevnatou a charismatickou osobnost muže z rodu, který je dnes téměř na vymření: z rodu opravdových duchovních průvodců.

Boží ajťák: 9 dní s Carlo Acutisem (2. vydání)

Corinna Turnerová

Svížně napsaný příběh o tom, jak „Boží influencer“ Carlo Acutis pomáhá. *brožovaná, 96 stran, 199 stran*

Svatá Terezie z Lisieux (3. vydání)

Guy Gaucher

Nejllepší úvod do života svatě Terezie od Dítěte Ježíše pro širokou čtenářskou obec. Kdo vlastně byla mladá francouzská karmelitka, která ve čtyřadvaceti letech umírá na tuberkulózu? *oázaná, 336 stran, 449 Kč*

II. vatikánský koncil pro začátečníky i mírně pokročilé

Petr Soukal

Stručný, elegantně napsaný průvodce největší církevní události naší doby. Klíčové momenty a impulsy, rozbor čtyř hlavních dokumentů, zákulisí i méně známá fakta *brožovaná, 104 stran, 199 Kč*

Proste za nás

Meg Hunterová-Kilmerová

O 75 svatých, kteří na cestě ke svatosti hřešili, trpěli a zápasili *brožovaná, 304 stran, 399 Kč*

FOTBAL

Litoměřice 2024

Sobota
5.10. 2024

Místo konání
ZŠ Masarykova

17. ročník diecézního turnaje ve fotbale

Týmy 5 + brankář, min. 1 dívka v poli

Akci pořádá DCM Litoměřice a Křižovatka, z.s.
dcml.cz/aktivity/fotbalovy-turnaj/

Zdislava – časopis litoměřické diecéze

Vydavatel: Biskupství litoměřické. **Adresa redakce:** Biskupství litoměřické – diecézní časopis Zdislava, Dómské náměstí 9/9, 412 88 Litoměřice (zdislava@dltm.cz).

Redakce: Jiří Nývlt (nyvlt@dltm.cz). **Grafická úprava:** Miroslav Zelenka.

Tisk: Tiskárna PRIMA, s. r. o. (zelenka@primatisk.net).

Objednávky a distribuci zajišťuje Biskupství litoměřické (zdislava@dltm.cz), tel.+420 734 871 023

Redakce si vyhrazuje právo na neuveřejnění a krácení příspěvků. Registrace MKČR E7397.

ISSN 1211-3042 © Biskupství litoměřické

PŘEDPLATNÉ

Diecézní časopis Zdislava

- v roce 2024 vyjdou čtyři čísla
- cena 1 ks je 50 Kč

Časopis si můžete buď předplatit, nebo zakoupit přímo u vás ve farnosti.

Pokud nás kontaktujete, zašleme vám požadované číslo poštou.

Objednávky:

- písemně na adrese: Redakce Zdislava, Dómské náměstí 9, 412 88 Litoměřice
- e-mailem na zdislava@dltm.cz
- telefonicky na (+420) 734 871 023

PŘEDPLATNÉ

Na začátku června přijalo v Libochovicích svátost křesťanské dospělosti jedenáct biřmovanců

Snímek Jiří Vopálenký / Člověk a Víra

CHARITA PRO OBĚTI POVODNÍ

Č. ú.: 44665522/0800, VS 906